

ČTVRTEK 8. ŘÍJNA 2009

PŘEDSEDAJÍCÍ: pan BUZEK

předseda

1. Zahájení zasedání

(Zasedání bylo zahájeno v 9:05)

2. Předložení dokumentů: viz zápis

3. Summit G20 v Pittsburghu (24.–25. září 2009) (předložené návrhy usnesení): viz zápis

4. Důsledky hospodářské a finanční krize pro rozvojové země a pro rozvojovou spolupráci (předložené návrhy usnesení): viz zápis

5. Svoboda informací v Itálii (rozprava)

Předseda. - Dalším bodem programu je prohlášení Komise o svobodě informací v Itálii.

Viviane Reding, členka Komise. – Pane předsedo, svoboda projevu a svoboda informací představují základ svobodné, demokratické a pluralistické společnosti. To je mé pevné přesvědčení jakožto bývalé novinářky a je to i pevné přesvědčení Evropské unie. A proto všechny orgány EU – Parlament, Rada a Komise – podepsaly Listinu základních práv Evropské unie, jejíž článek 11 říká: „Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování veřejné moci a bez ohledu na hranice. Svoboda a pluralita sdělovacích prostředků musí být respektována.“

Ráda bych připomněla, že v čl. 51 odst. 1 listina EU také uvádí, kde a kdy tato základní práva platí. Opět cituji: „Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům“ avšak „výhradně pokud uplatňují právo Unie“.

V rámci oblasti pravomocí Evropské unie, kterou musíme respektovat, stála Evropská komise vždy na straně svobody sdělovacích prostředků, svobody projevu, svobody informací a svobody tisku, ať už v rámci Evropské unie či ve vnějších vztazích se třetími zeměmi. Připomínám zejména důležitou úlohu, kterou sehrála směrnice EU „Televize bez hranic“, která od roku 1989 zajišťuje, aby občané ve všech členských státech EU mohli bez omezení přijímat vysílání z jiných států EU; směrnice EU, jež podstatně přispěla k volnému pohybu informací přes hranice a k pluralističtější situaci v oblasti sdělovacích prostředků ve všech členských státech. V této souvislosti bych chtěla poděkovat Evropskému parlamentu za to, že Komisi pomohl dosáhnout modernizované verze této směrnice, která rozšiřuje svobodu informací přes hranice, mimo oblast vysílání na ostatní audiovizuální služby, a zvláště na služby přenášené prostřednictvím internetu.

Tuto směrnici musí všechny členské státy EU provést do konce roku a směrnice významným způsobem přispěje k pluralitnímu prostředí i v on-line oblasti. Dovolte mi také připomenout další tři velmi důležité prvky této směrnice.

Zprvé je to podpora nezávislých televizních produkcí. Směrnice obsahuje pravidlo, podle něhož musí subjekty televizního vysílání vyhradit alespoň 10 % svého vysílacího času nebo 10 % svého programového rozpočtu pro evropská díla vytvořená výrobci nezávislými na subjektech televizního vysílání.

Zadruhé směrnice ve své modernizované verzi předpokládá právo novinářů a zpravodajských organizací na přístup ke krátkým výňatkům v rámci celé EU pro účely krátkého zpravodajství.

Zatřetí, což je mimořádně důležité, nová směrnice zmiňuje potřebu nezávislých orgánů pro sdělovací prostředky na vnitrostátní úrovni. Jedná se o odkaz, který navrhla Komise a který mohl být nakonec přijat pouze díky silné podpoře ze strany Evropského parlamentu. Proto lze v odvětví vysílání modernizovanou směrnici Televize bez hranic považovat za chartu svobody přeshraničních informací v Evropské unii.

Nyní mi dovoluete připomenout další důležitý aspekt v oblasti pravomoci EU, v níž tento orgán může jednat a jedná ku prospěchu plurality sdělovacích prostředků. Mám na mysli politiku rádiového spektra. Všichni víte, že bez přístupu k rádiovému spektru nemůže existovat vysílání a je politikou Evropské unie zajistit, aby všechny subjekty na trhu získaly nediskriminační přístup k rádiovému spektru. Vnitrostátní orgány tudíž nejsou oprávněny prostřednictvím přidělování rádiového spektra zmrazit stav hospodářské soutěže na mediálním trhu ku prospěchu subjektů již na tomto trhu přítomných. Mimochodem, Evropský soudní dvůr ve svém rozsudku ve věci *Centro Europa* tuto důležitou zásadu, která vyplývá přímo ze svobody poskytování služeb, potvrdil. Komise tento rozsudek přivítala jako přínos pro spravedlivou hospodářskou soutěž a jako důležitý základ posílení plurality sdělovacích prostředků. Na tomto základě Komise opakovaně zakročila proti členským státům v případech, kdy se zdálo, že systém správy rádiového spektra je s uvedenou zásadou v rozporu.

Například bych ráda připomněla řízení o nesplnění povinnosti z roku 2006 ve věci přidělování rádiového spektra v Itálii, které jsem otevřela společně s kolegyní Neelie Kroesovou. Pod tlakem tohoto řízení italské úřady nyní mění svůj přístup. Výsledkem bude podstatné otevření trhu a vítězství plurality sdělovacích prostředků. Politika spektra je proto jasným příkladem oblasti, kde může EU v rámci své pravomoci jednat, aby zlepšila soutěž o zdroje, na nichž subjekty vysílání závisí, a tím posílila pluralitu sdělovacích prostředků.

Pokud jde o tisk, jsou pravomoci Evropské unie podstatně omezenější. Tisk je jedním z hlavních příkladů vnitrostátních či dokonce regionálních pravomocí a jeho stav velice často odráží měnící se kulturní tradice v našich jednotlivých členských státech. Proto neexistuje právní předpis EU konkrétně určený pro tisk a podle současné podoby smluv ani takový právní předpis existovat nemůže. Nicméně v orgánech Evropské unie, a zvláště v Evropské komisi jsme vždy sledovali vývoj tisku v celé Evropské unii. Připomínám, že ve své funkci komisařky EU pro sdělovací prostředky jsem se účastnila četných setkání se šéfredaktory z celé Evropy, abych jednala o aktuálních problémech týkajících se svobody a plurality sdělovacích prostředků.

V červnu 2009 tato činnost vedla k Evropské chartě svobody tisku, kterou připravili novináři z celé Evropy. Když jsem obdržela konečný výsledek této práce, plně jsem chartu podpořila. Charta svobody, kterou iniciovala obec evropských novinářů, je důležitým potvrzením základních hodnot zakotvených v zásadních právních textech, například v Listině základních práv EU. Je také všem politickým činitelům v jejich oblasti pravomoci připomínkou toho, že pro skutečnou svobodu tisku veřejné orgány skutečně mají svou úlohu: musí být připraveny chránit svobodu projevu a podporovat její rozvoj. Charta je proto důležitým krokem k posílení těchto základních hodnot a práv, který novinářům umožňuje se těchto hodnot a práv dovolávat u vlád či jiných politických veřejných orgánů, kdykoli mají pocit, že svoboda jejich práce je bezdůvodně ohrožena.

Vážení poslanci a poslankyně zjistí, že orgány Evropské unie, a zejména Komise prokazují silnou politickou oddanost základním právům a svobodě informací, projevu a sdělovacích prostředků. Využíváme své pravomoci k prosazování těchto práv a svobod ve své práci, na základě Smluv, a budeme tak činit i nadále.

Dovolte mi však dotknout se i dalšího důležitého aspektu, jmenovitě skutečnosti, že základní práva uplatňovaná v politikách Evropské unie nedávají EU pravomoc ve věci všech záležitostí týkajících se základních práv v jednom či druhém členském státě. Nezapomeňme, že členské státy mají ústavy, mnoho z nich s dlouhou tradicí, a že ve všech členských státech existují soudy, odvolací soudy a ústavní soudy, které zajišťují, aby byla při veškeré činnosti veřejných orgánů dodržována a vymáhána základní práva. Příklad toho jsme viděli i včera v Itálii.

Tento stav je důsledkem toho, že existuje dělba práce, protože Evropa není superstát, ale je složena ze 27 svrchovaných členských států a bude tak fungovat i podle nové Lisabonské smlouvy.

Proto bych vás chtěla vyzvat, abyste nevyužívali orgány Evropské unie k řešení problémů, které by podle našich Smluv měly být řešeny na vnitrostátní úrovni. Neměli bychom si nárokovat úlohu, kterou nemáme a kterou nebudeme mít ani podle Lisabonské smlouvy. Soustředme se zde na efektivní uplatňování pravidel, zásad, práv a svobod v oblastech, kde má EU pravomoc. To může vést k velmi významnému pokroku a já jsem ve svém projevu již zmínila několik konkrétních příkladů.

Dovolte mi dodat další příklad oblasti, v níž můžeme konat. Paul Rübig, poslanec tohoto Parlamentu, v rozpočtovém pozměňovacím návrhu nedávno navrhl nový program EU nazvaný Erasmus pro novináře. Takový program by v době, která je pro tiskové sdělovací prostředky obtížná, umožnil novinářům pracovat po omezenou dobu v redakcích jiných členských států. Rovněž by novinářům umožnil zjišťovat politickou, hospodářskou a sociální situaci v jiných členských státech a psát o ní. Umožnil by novinářům srovnávat situaci v celé Evropě a představovat ji čtenářům, včetně stavu v oblasti svobody tisku. Proto vyzývám Evropský

parlament, aby se příznivě postavil k těmto návrhům, které mají jistě podporu komisařky EU pro sdělovací prostředky

Joseph Daul, jménem skupiny PPE. – (FR) Pane předsedo, pánové prezidenti, dámy a pánové, jestliže jsem v této rozpravě o svobodě tisku v Itálii požádal o slovo jménem skupiny Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů), bylo to především proto, abych odmítl nešťastné využívání tohoto Evropského parlamentu pro projednávání vnitrostátních otázek. Chci také odsoudit nespravedlivý a nečestný útok na vládu evropského členského státu, v němž je právní stát uplatňován stejně důsledně, jako ve zbytku Evropy.

Nejprve se zmíním o prezidentovi Italské republiky, kterého jsem již citoval včera a který vyjádřil své stanovisko minulý týden: „Evropský parlament – cituji – nemůže být fórem pro politické konflikty a spory, které jsou vnitřní záležitostí členských států a jejich vnitrostátních parlamentů“. Cituji prezidenta Italské republiky dále: „Evropský parlament nemůže být ani žádným odvolacím soudem, který rozhoduje o rozhodnutích vnitrostátních parlamentů nebo chování vnitrostátních vlád.“ Nemám v úmyslu urazit prezidenta Napolitana, který je mým přítelem, když řeknu, že se nedrží stejné politické linie jako předseda vlády Berlusconi nebo já sám či skupina, kterou zastupuji.

(Výkřik pana Schulze)

Prosím, respektujte mou svobodu projevu, pane Schulzi! Dnes dopoledne bych chtěl, aby byla dodržována svoboda projevu stejně jako svoboda tisku!

(Přerušeni ze strany pana Schulze)

Víme, kdo dělá potíže. Nevadí mi to. Neobtěžuje mě to, pane předsedo. Chci jen, abyste mě nechal mluvit. Takto nelze vést debatu.

Tato slova však bez jakýchkoli pochyb vyjadřují respekt, který by měl být prokazován našim demokratickým orgánům, ať už vnitrostátním či evropským. Skutečností je, že rozprava, kterou dnes dopoledne vedeme, nemá naprosto nic společného s důvodem, proč Evropský parlament existuje. O co tu vlastně jde? Je italským politikům bráněno uspořádat rozpravu o svobodě tisku nebo jakémkoli jiném tématu v jejich vlastních vnitrostátních parlamentech? To si nemyslím. Je italským občanům bráněno vyjádřit svůj nesouhlas s kterýmkoli konkrétním právním předpisem? Ne. Je italským soudům bráněno v prosazování práva? Ne, jak jasně vidíme. Je Evropský soudní dvůr neschopen potrestat italský právní předpis, který je v rozporu s evropskými smlouvami? Ne. Odpověď na všechny tyto otázky je jasně ne.

Za těchto okolností není rozprava uspořádána v tomto Parlamentu ničím jiným, než malicherným politickým a stranickým plánem, který má vyvést z míry politického protivníka. Bez ohledu na to, co mohou někteří naši kolegové poslanci tvrdit, Italská republika funguje tak, jak by v Evropě měla, demokraticky a v souladu s právním státem. Tvrdit opak znamená ignorovat realitu; to nikoho neoklame.

Úlohou Evropského parlamentu, dámy a pánové, není stát se sněmovnou, v níž si budou své účty vyřizovat vnitrostátní političtí rivalové. Tato sněmovna není správným místem pro pokusy o narušení důvěryhodnosti vlády, která, jak chci dodat, je politicky odpovědná svým vlastním občanům. Právě proto máme volby. Děkuji vám za pozornost.

David-Maria Sassoli, jménem skupiny S&D. – (IT) Pane předsedo, paní komisařko, dámy a pánové, každého z nás ovlivňují okolnosti, v nichž žijeme, a i vám před příchodem sem do Bruselu říkali: „pamatujte, že máte velkou odpovědnost, že máme velkou odpovědnost“, odpovědnost činit svou zemi lepší.

Víme, že našim zemím se povede lépe, bude-li Evropa silnější a bude schopna spravedlivě reagovat na očekávání svých občanů. Jsme si samozřejmě vědomi toho, že je to možné, budeme-li jednat společně, spojíme-li své nejcennější zdroje, své ústavy, tento soubor hodnot a právních pravidel, práv, které jsou skutečným bohatstvím Evropy. Mou zemi sužuje velice mnoho sporů, ale chtěl bych rovnou každého ujistit o tom, že hovoříme o velké demokratické zemi, která má skvělou ústavu. Včerejšek byl pro nás Italy velice důležitým dnem, protože ústavní soud tváří v tvář chaosu a žádostem o beztrestnost znovu potvrdil prostou a časem prověřenou zásadu – že všichni občané jsou si před zákonem rovni. Víme však, že i velké země mohou sejít z cesty, mohou mísit veřejný majetek se soukromými zájmy. Nemůžeme však přesto dovolit oslabení členských států.

Musí být zaručeno právo na nezávislé informace bez nátlaku nebo podmínek ze strany vládních orgánů, a jedná se o veřejný statek, statek pro každého a v každé zemi. Tento veřejný statek musí Unie bez váhání chránit. Musíme se snažit stanovit společná pravidla, určit meze, za nimiž již informace nebudou považovány

za nezávislé. Je naprosto nezbytné, aby Unie zasáhla, aby přijala směrnici, která stanoví hlavní směry pro pluralitu a ochranu veřejného statku, který musí být všem dostupný. Paní Redingová, nikdy nezapomeňte na to, že jsme Parlament a nikoli muzeum, v němž jsou věci ponechány svému postupnému rozpadu.

Mário David (PPE). – (PT) Před třemi či čtyřmi týdny nařídila v Portugalsku Prisa (španělská společnost, která je známým příznivcem Socialistické strany a většinovým akcionářem televizní stanice TVI) zrušení večerního programu *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Pane Sassoli, chci ze vás zeptat, zda Skupina progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropského parlamentu hodlá stejně tak studovat i události v jiných zemích, nebo zda se její úmysly omezují pouze na politickou šikanu, které jsme dnes dopoledne svědky.

David-Maria Sassoli, jménem skupiny S&D. – (IT) Děkuji vám za dotaz, protože mi dává příležitost vysvětlit mé stanovisko. V čase, který mi byl vyhrazen, jsem k tomu neměl příležitost.

(Předseda se dotázal poslanců, zda dovolí řečníkovi pokračovat)

Jak jsem řekl, jsem rád, že jste mi tuto otázku položil, protože mi to umožňuje říci, že směrnice, kterou od Komise požadujeme, musí být pro všechny členské státy. Nejedná se o italský problém: je to problém Evropy. Také bych řekl, že chceme pozměnit otázku, kterou hodláme předložit ve Štrasburku. Chceme, aby zahrnovala rozpravu o pluralitě v Itálii a v Evropě. Velice vám děkuji za váš dotaz.

Předseda. – Kolegové, pokud má ve sněmovně probíhat diskuse takto, nebudu dovolovat otázky podle postupu modré karty. Je to moje rozhodnutí. Je mi líto, ale musíme k věci přistupovat daleko klidněji, jinak nebudou žádné modré karty. Nechci, aby bylo zasedání jakkoli rušeno. Prosím, chovejte se řádně.

Guy Verhofstadt, jménem skupiny ALDE. – (FR) Pane předsedo, prezident Italské republiky Giorgio Napolitano má pravdu, když říká, že Evropský parlament není místem pro řešení sporů mezi politickými stranami uvnitř členských států nebo pro odpor vůči rozhodnutím přijatým vnitrostátními parlamenty. Problém existující v Itálii – a já věřím, že pan Napolitano, prezident republiky, má naprostou pravdu – musí být nejprve řešen v Itálii.

Avšak, a to je ten problém, pane Daule, nikdo nemůže popřít, že problém existuje v Evropě i v Itálii. S vaším projevem mám ten problém, že vy existenci problému popíráte.

(Potlesk)

Pan Napolitano má pravdu. Myslím, že i vy správně upozorňujete na to, co pan Napolitano řekl, ale není dobrý nápad zde v tomto Parlamentu říkat, že žádný problém neexistuje. Proč to říkám? Říkám to proto, že organizace Freedom House nedávno zveřejnila studii, v níž jsou země světa rozděleny do tří kategorií podle svobody tisku: svobodné, částečně svobodné a nesvobodné. Je třeba upozornit, a podle mě je to obrovský problém, že tři země, nikoli pouze jedna, pouze Itálie, ale také Rumunsko a Bulharsko, byly zařazeny do kategorie „částečně svobodné“. Všichni jsme tím víc znepokojeni, skutečně znepokojeni, protože se mezi těmito zeměmi objevuje jedna ze zakládajících zemí Evropské unie.

Vzhledem k tomu, že jsme tuto Evropskou unii vytvořili, aby prosazovala jednou a pro všechny naše společné hodnoty demokracie, míru a svobody, je naší povinností zasáhnout. Jak? Věřím, že musíme požádat Komisi, na základě našich smluv (a já opakuji, že tato žádost již byla vznesena), aby navrhla směrnici na ochranu plurality sdělovacích prostředků. To je to, co se musí stát, a jedná se o pravomoc, kterou podle smluv lze provádět v Evropském parlamentu. Tato směrnice by měla zaručit, aby byla naše ústavní ustanovení o svobodě sdělovacích prostředků plně a harmonicky dodržována ve všech zemích Evropské unie, rozhodně ve všech dotčených zemích.

Musím vám říci, pane předsedo, a tím skončím, že mě vystoupení Komise velice zklamalo. Členské státy mohou dělat cokoli, co se jim zlíbí, je-li to v souladu s jejich vnitrostátními ústavami. To jsme od Komise slyšeli. Naprosto s tím nesouhlasím. Protestuji. Existují hodnoty, existují svobody, které je třeba v tomto Parlamentu chránit i nad rámec vnitrostátních zájmů, nad rámec vnitrostátních ústav.

(Potlesk)

Jsou to hodnoty a zásady, díky nimž je Evropská unie tím, čím je. Proto vyzývám Komisi, aby přehodnotila svůj postoj a co nejrychleji navrhla směrnici věnovanou otázce koncentrace sdělovacích prostředků, a aby tak učinila pro všechny země Evropské unie.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Pane předsedo, jen navážu na prohlášení, která učinil pan Sassoli (který v tomto Parlamentu uvedl, že text, o němž máme ve Štrasburku hlasovat, bude pozměněn). Myslím si, že nemá smysl jednat o textu, o němž sami jeho navrhovatelé prohlásili, že jej změní.

Předseda. – Paní Muscardiniová, toto skutečně nebyl procesní požadavek, proto bych chtěl požádat o dodržování jednacího řádu.

Dámy a pánové, nehodlám udělit slovo každému, kdo zvedne modrou kartu. Mám právo to učinit a musíme s rozpravě pokročit.

V našich rozpravách musíme být rychlejší. Každý si může vzít slovo podle postupu catch-the-eye na konci naší rozpravy, mějte to prosím tedy na paměti.

Judith Sargentini, jménem skupiny Verts/ALE. – Pane předsedo, možná si někdo bude myslet, že budu hovořit italsky a možná z toho chce někdo udělat italskou rozpravu, ale já jsem Holanďanka. Jsem holandskou poslankyní v tomto Parlamentu a jsem velice znepokojena tím, že zde hovoříme, jako by dané téma bylo vnitřní italskou debatou.

Nejde o to, co se děje v Itálii – tlak na novináře, autocenzura, kterou začínají novináři v Itálii uplatňovat. Jde o to, že je to ostuda pro Evropu. Jak máme říkat novým členským státům, státům, které žádají o členství, že musí mít pluralitní sdělovací prostředky, že v jejich zemi musí být slyšet každý hlas, že by měla existovat debata napříč všemi barvami a všemi politickými stranami, pokud nehodláme říci Itálii, že se musí napravit, že je nesprávné tlačit novináře ke změně postoje, že je nesprávné, aby jedna osoba řídila komerční i veřejnou televizi.

Žádal o to pan Verhofstadt a budu o to žádat i já. Paní Redingová, řekla jste, že Evropa dělá, co může, že základní práva jsou základem, nikoli však když jde o členský stát, který již členským státem je. To nemůže být pravda. Je to jedno z kodaňských kritérií. Každý musí dodržovat kodaňská kritéria.

(Potlesk)

Abych ujistila, že se nejedná o italskou rozpravu, žádám také o směrnici o koncentraci sdělovacích prostředků. Evropský parlament o ni žádal dvakrát: kdy ji Komise hodlá předložit? Tuto naši vášnivou rozpravu se skupina PPE dokonce pokusila odebrat z pořadu jednání s argumentem, že by se nejednalo o evropský problém. Tato vzrušená rozprava dokazuje, že se něco děje. Lidé křičí, vyjadřují se vášnivě – což je dobré, protože svoboda projevu, pluralitní tisk, je klíčem k naší demokracii.

V Itálii získává 80 % lidí své každodenní informace z televize. Pokud tato televize nebude vysílat všechny hlasy, nebudou mít lidé možnost se sami rozhodovat. To je základem demokracie.

(Potlesk)

Všichni jsme vzdělaní lidé. Musíme se učit vypořádávat se s různými pravdami a na jejich základě dosahovat své vlastní pravdy, a toto právo mají i lidé v Itálii. Toto právo mají lidé v Bulharsku, lidé v Nizozemsku, a já za tímto právem stojím. Možná jsem Holanďanka a nikoli Italka, ale jde mi o občany v celé Evropě.

Snaha o stažení této rozpravy z pořadu jednání, snaha říkat, že to není naše věc, za to bychom se měli stydět. Situace v Itálii činí tuto zemi velmi zranitelnou v oblasti její demokracie. Udělejme něco. Koncentrace sdělovacích prostředků, prosím, paní Redingová.

(Potlesk)

Ryszard Czarnecki, jménem skupiny ECR. – (PL) Pane předsedo, paní komisařko, nejen Itálie je velkou a nádhernou zemí. V Evropském parlamentu zasedají zástupci 27 nádherných zemí – pokud mohu dodat něco ke slovům pana Sassoliho.

Myslím, že je poněkud paradoxní, že já, aktivista antikomunistické opozice, který nikdy nepředpokládal, že by mohl souhlasit s kýmkoli, jehož kořeny sahají do tohoto tábora, bych musel souhlasit s prezidentem Itálie, který varuje před přenášením vnitřních sporů na půdu Evropského parlamentu. Hovořím o dvojích normách. Jistě existují věci, které budí zájem některých politickým skupin v našem Parlamentu. Tyto skupiny naléhají na projednávání těchto věcí na půdě našeho Parlamentu, zatímco jiné věci se zametají pod koberec.

Podobné situace byly snad i v jiných zemích. V Polsku nedávno činil ministr ve funkci vše, co bylo možné, využíval všech dostupných nástrojů, aby udržel ve funkci předsedu státní televize. Nakonec neuspěl, ale v té

době jsem nezaslechl, že by kterákoli politická skupina požádala o rozpravu k dané věci. K podobným situacím došlo i v jiných zemích.

A proto, nechceme-li, aby nás někdo obviňoval z dvojích norem, měli bychom ke každému přistupovat stejně. Pokud existuje problém, měli bychom o něm vždy hovořit. Pokud to neuděláme, znamená to určité politické souvislosti, určitý druh politického manévrování.

Pan Verhofstadt zde oznámil návrhy na uvalení určitých formálních, právních a legislativních řešení na některé členské státy shora. Myslím, že to není nic jiného, než zavádění dalekosáhlé a nadměrné integrace Evropy zadními dveřmi a za zády občanů. Ve skutečnosti by to bylo proti vůli veřejného mínění vyjádřené ve volbách, které vybírají vlády.

Evropská unie je stále společenstvím založeným na národech, na národních státech. Vyhněme se však takovéto zkratce, kterou bychom obešli národní státy a stanovili pro ně právní předpisy.

Pane předsedo, závěrem chci říci, že se jedná o vnitřní italskou záležitost. Může to být záležitost složitá, ale Italové by si ji měli vyřešit sami. Evropský parlament není místem pro řešení takových problémů.

Patrick Le Hyaric, jménem skupiny GUE/NGL. – (FR) Pane předsedo, paní komisařko, dámy a pánové, svoboda tisku a informací je základní a nezcizitelné právo, protože jde o součást lidského vývoje. Navíc, jak jste řekla paní Redingová, je uznáno článkem 10 Evropské úmluvy o lidských právech věnovaným pluralitě a článkem 51 Listiny základních práv Evropské unie věnovaným svobodě projevu.

Na základě tohoto evropského práva i doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy a OBSE ve věci svobody sdělovacích prostředků je náš Parlament přesvědčen, že předseda Rady ministrů Itálie, který stojí v čele země, jež byla přece zakládajícím členem Evropského společenství, několik způsobů porušuje zásady svobody a plurality tisku. Přeměnil společné veřejné statky, jakými jsou informace a kultura, na skutečné ziskové komodity tím, že vybudoval mediální impérium složené z několika televizních a rozhlasových stanov, vydavatelství, reklamních agentur, pojišťoven a bank.

A co víc, předseda italské rady má své slovo při jmenování osob v odvětví veřejných sdělovacích prostředků. Tento faktický monopol v oblasti informací a jeho financování mu umožňují ovládat, kontrolovat a řídit nejen většinu audiovizuálních, tiskových a vydavatelských sdělovacích prostředků, ale i jejich obsah, jen ve svůj vlastní prospěch. Takový systém policejní kontroly myšlení je neslučitelný se základní demokratickou debatou, která jediná zajišťuje skutečnou pluralitu tisku a sdělovacích prostředků. Dovolte nám dodat, že v důsledku toho, že tentýž muž a tatáž rodina mají v rukou politickou i mediální moc, stojíme před zjevným střetem zájmů, který není slučitelný s plnohodnotnou demokracií, demokracií, která je moderní a živá díky svým aktivním občanům.

A co víc, pan Berlusconi chce omezit zveřejňování soudních informací, žaluje a zastrašuje novináře, kteří jej kritizují, a žaluje italské noviny, jako je *La Repubblica*, *L'Unità* a dokonce i deník *Avvenire*, který vydávají italscí biskupové. Ohroženy jsou i evropské noviny včetně francouzského časopisu *Le Nouvel Observateur*. Nezávislý tisk je ochromován i finančně, dvěma způsoby: „Tremontiho“ vyhláškou ze dne 6. srpna 2008, která snižuje veřejnou podporu pro nezávislé noviny, a krácením reklamních rozpočtů. Berlusconiho politika myšlení se nyní zaměřuje i na ústavní soud, soudce, Federaci nezávislých novinářů a dokonce i na samotný Parlament, který pan Berlusconi znevažuje.

Za těchto okolností, jestliže na všech stranách tohoto Parlamentu chceme zasáhnout na obranu toho, co nazýváme demokratickými hodnotami Evropské unie, musíme vyslovit tiché varování a musíme, paní komisařko, prosazovat evropské právo tak, jak jste řekla, a musíme společně s tisíci italských intelektuálů, tvůrců a novinářů říkat, že svoboda informovat a svoboda být informován musí být bezpodmínečně respektována v Itálii stejně jako v celé Evropské unii.

Proto našemu Parlamentu navrhuji zřízení evropské observatoře pro pluralitu sdělovacích prostředků a tisku. Tato observatoř by sledovala dodržování zásady oddělení pravomocí mezi politickou mocí a mediální mocí v celé Unii, provádění maximálního prahu koncentrace ve sdělovacích prostředcích, dodržování práva novinářů informovat a dodržování publikačních práv pro nezávislé noviny.

Propojila by náš Parlament s vnitrostátními parlamenty, vydavateli a producenty, se sdruženími novinářů, se čtenáři a televizními diváky. Tato observatoř by mohla připravit návrh směrnice proti koncentraci a pro pluralitu. To by byla jedna z cest, pane předsedo, jak udržet demokracii v naší Evropě živou.

Francesco Enrico Speroni, jménem skupiny EFD. – (IT) Pane předsedo, Evropská unie je prostor svobody a demokracie: Itálie není výjimkou, ani pokud jde o informace. Pokud nestačí posoudit pouze nespočetné publikace nabízené k prodeji v novinových stáncích nebo dostupnou širokou škálu televizních stanic, včetně stanic místních, je třeba pouze analyzovat zprávy nezávislých subjektů, například monitorovací jednotky Pavia, která zjistila, že opozice má ve zprávách veřejnoprávní televize 60 % vysílacího času a v sítích Mediaset 49 % vysílacího času. Pak je třeba zvážit, že ze 455 rozsudků Soudu pro lidská práva ve Štrasburku ve věci svobody informací se pouze sedm týká Itálie, oproti 29 u Francie a 28 u Spojeného království.

Pokud jde o tvrzení, že sdělovací prostředky by byly ovlivněny tím, že italský předseda vlády, který vykonává své ústavní právo občana, podal proti některým z nich žaloby, je velmi důležité v této souvislosti pochopit, že od rozhodnutí subjektů prvního stupně až po konečná a definitivní rozhodnutí soudy v Itálii jistě předsedovi vlády neustupují, někdy se spíše zdá být pravdou opak.

Svoboda projevu je v Itálii zaručena: kdokoli tvrdí něco jiného, měl by mít odvahu nepředkládat obecné návrhy usnesení z čistě politického hlediska, ale iniciovat postup podle článku 7 Smlouvy o ES, který vyžaduje listinné důkazy o stavu naprosto neexistujících záležitostí.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Pane předsedo, potřebujeme revoluci v demokracii. Pane předsedo, seděl byste dnes tady, kdyby v západní Evropě v 70. a 80. letech minulého století neumožnily podmínky v Itálii „Berlusconizaci“? Souběžně však zjišťujeme, že problémem není jen Itálie, ale že probíhá Berlusconizace Evropy, což je velmi, velmi nebezpečné.

Jako člen Konventu pro přípravu Listiny základních práv EU jsem mohl vidět, jak úporný byl boj o tuto klíčovou otázku koncentrace sdělovacích prostředků. Bohužel jsme v důsledku odporu jistých sil nedosáhli v této věci úspěchu. Téměř o 10 let později za to platíme daň. Je to velmi nebezpečný vývoj. Podívám-li se jen na jedinou zemi, v níž jsem mnoho let pracoval: co se stalo s útočnou zbraní demokracie, jak se jednou nazval časopis *Spiegel*, za reálných podmínek nové hospodářské koncentrace? Proč jsme navíc za této situace, kdy se to od Evropy skutečně žádá v této oblasti svobody tisku a projevu, jež je tak zásadní, nedosáhli pokroku, na který tolik Evropanů čekalo a pro nějž vlastně někteří zahájili revoluce? Kde je ta směrnice? Paní Redingová, čeho se bojíte? Jaké síly tam působí? Jsou to síly, které se jmenují Murdoch, či něco jiného?

Přejdu k veřejnoprávní televizi – v Rakousku z ní získává informace 62 % obyvatel. Kdo ji kontroluje? Téměř výhradně vládnoucí politické strany. Podívám-li se na vládní aparát v Německu, i zde vidím nesprávné lidi u kormidla. Potřebujeme svobodu tisku – a nikoli jen v Itálii!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Pane předsedo, televizní přenosy této prázdné sněmovny budou nejlepším soudcem podivnosti a pokrytectví této rozpravy. V roce 2004 se vlastně již v této sněmovně konala rozprava o svobodě informací v Itálii. Přijali jsme usnesení, v němž jeho navrhovatelé vyjádřili své znepokojení situací v mé zemi. Tam existovala vláda středopravicových stran a předseda vlády: Silvio Berlusconi. Po vítězství levice v roce 2006, problém zázračně zmizel. V Evropském parlamentu již neprobíhaly dramatické rozpravy, neexistovala žádná mezinárodní varování a již se nesbíraly podpisy, tak drahé pro „šampaňské socialisty“.

Najednou se však po dalším volebním vítězství pana Berlusconiho nebezpečí pro volný pohyb myšlenek jako kouzlem vrátilo. Stručně řečeno, když vládnou středopravicové strany, je tisk ohrožen, a když vládnou strany středolevicové, problémy neexistují. Bohužel je však procento občanskoprávních a trestních žalob vznesených vůči novinářům v mé zemi ze strany exponentů levice, jako je Massimo D'Alema a Romano Prodi, rekordně vysoký. Připadá na ně až 68 % těchto žalob.

Nakonec také nevím, zda je možné, aby svobodu tisku ohrozila jediná žádost o spravedlnost ze strany pana Berlusconiho. Možná to lépe než já vysvětlí rozhovor s panem Cohn-Benditem, který doslovně cituji: „Je absurdní přirovnávat pana Berlusconiho k diktátorovi: neexistují vězení pro disidenty, má podporu většiny a středolevicové strany prostě prohrály“. Prostě prohrály.

Pro naši milovanou Itálii je velmi nedůstojné být předmětem neskutečné a groteskní rozpravy hrstky profesionálních dezinformátorů. Tato nedůstojnost pro ně bude navíc drahá, protože opět ztratí podporu Italů, kteří budou v ještě větším počtu než dnes hlasovat pro pana Berlusconiho, přinejmenším proto, že věří, že mu jde o boj za blaho Itálie. Vy, dámy a pánové, se na druhé straně zdáte odhodláni, rozhodnutí zničit obraz naší země. Avšak škoda, kterou pácháte na Evropě, je možná větší než škoda, kterou činíte Itálii: protože veřejnosti nabízíte karikaturu Evropy, v níž si sami sobě namlouváte, že vykonáváte mandát lidu s cílem prosazovat práva lidu, ale převracíte realitu stalinským stylem, který je dnes paradoxně příznačný pro exponenty skupiny, která se nazývá liberální.

Popřete, jestli můžete, dámy a pánové, ze strany Antonia Di Pietra, že jste komunisti. Vaše historie jde za vámi a je to historie těch, kdo se nikdy neuchýlili ke lži jako prostředku označení svého politického protivníka za nebezpečného. Skutečnou hrozbu pro demokracii však představují ti, kdo se snaží nám vzít budoucnost tím, že odmítají přijmout výsledek svobodných voleb a vyvolávají strašidla.

Této budoucnosti se nevzdáme; budeme tedy během tohoto funkčního období Parlamentu bojovat, abychom zabránili tomu, aby byl evropský projekt, ve který nadšeně věříme, narušen zaměňováním svobody projevu a překrucování pravdy a spravedlnosti a manipulace moci. Slyšte, vy rádoby liberálové: neoslabíte naše odhodlání přispět ke společnému blahu...

(Předseda řečníka přerušil.)

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Pane předsedo, rád bych se pana Maura na něco zeptal. Při přípravě na tuto rozpravu jsem s ním nesčetněkrát hovořil. Včera byl v mé kanceláři a náš vztah se nesl v duchu velké, velké spolupráce.

Proto se domnívám, že mohu bez velkých emocí položit tyto otázky. Umíte si představit, že důvodem pro obsáhlou rozpravu v Itálii je to, že Itálie je, pokud vím, jediným demokratickým státem, v němž je největší mediální operátor současně i hlavou vlády? Mohla by právě tato kombinace zájmů být tím důvodem naší rozpravy?

(Potlesk)

Mario Mauro (PPE). – *(IT)* Pane předsedo, jsem panu Schulzovi velmi vděčný. Chtěl bych zdůraznit, že pokud existuje rozprava, které bychom se nejen nevyhýbali, ale s radostí bychom se jí i zúčastnili, abychom mohli hovořit například i o úloze, kterou hraje pan Murdoch, je to rozprava o koncentraci sdělovacích prostředků v Evropě. A především samozřejmě chceme zajistit, aby tato rozprava nebyla záměrně využívána k útoku na jednu zemi.

Samozřejmě musím zdůraznit, že jsem panu Schulzovi ochotně odpověděl, protože jej považuji za nejdůležitější politický výtvor Silvia Berlusconiho.

Claude Moraes (S&D). – Pane předsedo, jak právě vyjádřil pan Schulz, z pohledu Skupiny socialistů a demokratů je toto rozprava, která se netýká jen Itálie. Ani já nemluvíím italsky. Naše skupina se domnívá, že pluralita sdělovacích prostředků není jen italský problém. Týká se všech členských států a všechny členské státy Evropské unie by měly tyto zásady plurality sdělovacích prostředků zaručit.

Tento Parlament již dlouho žádá Komisi, aby přijala opatření, kterým by zaručila pluralitu sdělovacích prostředků. Komise má uplatnit třístupňový přístup k definování ukazatelů plurality, včetně pracovního dokumentu, nezávislé studie a sdělení.

Paní komisařka Redingová nezmínila, že dva z těchto kroků již byly provedeny. V naší skupině netrpělivě čekáme na krok třetí, na sdělení o pluralitě, a na soubor legislativních opatření schopných zaručit tuto zásadu v celé Unii – v celé Unii a nikoli jen v Itálii. Náš pohled vychází z toho, že Evropská unie není jen hospodářskou a měnovou unií nebo volnou koalici členských států, ale i souborem hodnot. Je neuvěřitelně důležité v této rozpravě uvedený pohled znovu zopakovat.

Jedno z těchto práv (svoboda informací, kterou definuje listina EU jako právo přijímat a sdělovat informace bez zásahu či tlaku státních orgánů), je naprosto zásadní. Pokud jde o Itálii a konkrétní postoj, který vyjádřil David Sassoli z mé skupiny, je to skutečný problém; pro naši skupinu je výzvou i širší problém Evropské unie: pro všechny poslance, i poslance z Itálie. V Itálii se jedná o bezprecedentní situaci, mohla by to však být situace nebezpečná pro celou Evropskou unii, a to je stanovisko naší skupiny.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Pane předsedo, dámy a pánové, nejprve bych se chtěla obrátit na paní komisařku, která tvrdila, že není úlohou tohoto Parlamentu řešit určité problémy. Chtěla bych však poukázat na to, že úlohou tohoto Parlamentu je zajistit dodržování Smlouvy o ES a ústav členských států. Před několika měsíci italský ministr spravedlnosti prohlásil, že zařídil bezprostřední uzavření některých částí YouTube a Internetu. Chtěla bych upozornit, že takové věci se dějí jen v Číně. Článek 21 italské ústavy stanoví, že tisk nesmí podléhat povolování či cenzuře.

Jak již potvrdili jiní poslanci, Itálie je jedinou zemí, v níž má hlava vlády monopol na veřejnoprávní a nyní i soukromé televizní stanice a v níž je bohužel přijímán zákon, který v podstatě zabrání novinářům zveřejňovat dokonce i zprávy o soudních řízeních. Důvodem je to, že kdyby byly zveřejněny, dozvěděli by se Italové

pravděpodobně o úloze pana Berlusconiho v masakrech v roce 1992, masakrech mafie, v nich zahynuli Giovanni Falcone a Paolo Borsellino.

(Předseda požádal o klid.)

Pane předsedo, chtěla bych vás požádat o pořádek v této sněmovně, nejsme tu přeci na trhu.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Pane předsedo, dle mého názoru lze svobodu tisku v zemi řádně posoudit pouze tak, že zvážíme každý aspekt dané otázky. To by mělo zahrnovat důkladnou analýzu trhů včetně trhů reklamních a zvyklostí obyvatel, například průměrné doby sledování televize, distribuce tisku a úroveň gramotnosti atd. V porovnání s mnoha členskými státy bychom u těchto faktorů v Itálii zaznamenali jisté výrazné rozdíly. Dokud nebudou tyto významné rozdíly, jako je například koncentrace vlastnictví sdělovacích prostředků a stranické politické moci nad veřejnými sdělovacími prostředky, otevřeně projednány, italský vzor mnoho lidí záludně přesvědčí.

Chtěl bych to přirovnat k viru, který není natolik nebezpečný, aby svého nositele zabil, ale rozhodně jej oslabuje a má potenciál nakazit ostatní. Přítomní poslanci Evropského parlamentu by měli vědět, že v Estonsku jedna středolevicová strana bezohledně následovala současný italský model a soustředila všechny veřejné a soukromé zdroje pod vedení dané strany a v celém hlavním městě Tallinnu šířila jednostranné zprávy. Ani zde bych neměl nic proti evropské diskusi.

A proto jsem na rozdíl od skupiny PPE přesvědčen, že nastal čas diskutovat o svobodě tisku a přijmout usnesení. Výsledné usnesení by nemělo být považováno za nějaké vyřizování účtů mezi politickými stranami, ale spíše za příležitost k prosazování hodnot, na nichž je naše Unie založena.

Potito Salatto (PPE). – *(IT)* Pane předsedo, již jsem třikrát zvedl kartu a neudělil jste mi slovo, zatímco panu Schulzovi ano.

Proto svou otázku nyní adresuji řečníkovi a všem, kdo zde vystoupili, bez ohledu na jejich politickou skupinu: zabývali se již tím, zda středolevicové vlády někdy vydaly zákon, který by mohl bránit koncentraci hromadných sdělovacích prostředků v rukou předsedy vlády Berlusconiho?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – To je zajímavá otázka. Vyžaduje historický výzkum: udělaly s tím středolevicové vlády něco? Ve svém projevu jsem poukázal na to, že středolevicová strana činí totéž, co pan Berlusconi v Itálii, rozprava se tedy týká Evropy, svobody projevu a hrozeb pro svobodu projevu z kterékoli strany – zleva či zprava. To je můj názor.

Předseda. – Chtěl bych pana Salatta informovat, že bohužel nemohu udělit slovo každému, kdo chce položit otázku postupem modré karty. Příliš by to prodloužilo rozpravu. Je mi líto.

Oreste Rossi (EFD). – *(IT)* Pane předsedo, dámy a pánové, dnes dopoledne jsem slyšel, že se na italského předsedu vlády hází všechno, kromě skutečnosti, že díky svým podnikatelským činnostem zajišťuje zaměstnání pro desítky tisíc lidí. Promiňte mi, pokud se to v době, jako je tato, zdá zanedbatelné.

Ti, kdo tvrdí, že v Itálii neexistuje svoboda nebo pluralita informací, lžou a vědí to. Vyzývám vás, dámy a pánové (nejen Italy mezi vámi, ale i ostatní), abyste si prostudovali články zveřejňované v kterémkoli měsíci roku 2009 ve třech hlavních novinových denících: *Il Corriere*, *La Stampa* a *La Repubblica*. Budete si pak moci uvědomit, že v závislosti na daném měsíci je 60 až 70 % těchto článků proti většinové vládě i proti ministrům, kteří vládu tvoří.

Procento článků zaměřených proti vládě, v tomto případě ministři Maronimu, v měsíci po přijetí bezpečnostního balíčku vzrostlo na 80 %. Pokud jde o televizi, vyzývám vás, abyste sledovali programy, které vytvářejí Giovanni Floris, Michele Santoro a Fabio Fazio: pouze pak budete schopni o usnesení hlasovat.

Frank Vanhecke (NI). – *(NL)* Pane předsedo, vidím, že naštěstí nejsem jediný, kdo velmi zpochybňuje tuto spíše absurdní iniciativu, jejímž zjevným účelem je označit Itálii za zemi, v níž je svoboda informací zásadně ohrožena. Socialisté mají zjevně určité problémy s tím, že existuje alespoň jeden evropský členský stát, kde politicky korektní levice dosud neovládá všechny noviny a všechny sdělovací prostředky. Berlusconiho Itálie – a svá slova volím opatrně, protože s tím mužem nemám nic společného – je oproti mnoha ostatním evropským zemím vzorem svobody, svobody projevu a rozmanitosti tisku.

Náš kolega poslanec pan Verhofstadt, který právě zahájil nemilosrdný útok na pana Berlusconiho v této sněmovně, je ve své zemi (v mé zemi) znám či spíše nechvalně znám svými hrozbami a osobními intervencemi

v případech, kdy novináři kritizovali jeho vládu; a to poměrně nedávno. Pravděpodobně je tím posledním, kdo by měl o této věci mluvit. Já bych rád ze strany Komise viděl iniciativu ve věci znovunastolení svobody projevu a informací ve všech evropských členských státech, které jakkoli ohrožuje velmi reálná hrozba právních předpisů omezujících svobodu, často pod záminkou údajného boje proti rasismu. Nebo co třeba iniciativa Komise v případě, kdy například, jak se stalo právě nedávno, holandský politik nemůže získat povolení ke vstupu do jiného evropského členského státu, Spojeného království. Mohl bych citovat i velmi čerstvý příklad ze své vlastní země, kde má strana Vlaams Belang, druhá největší vlámská strana, trpí diskriminací ze strany veřejného subjektu vysílání financovaného daňovými poplatníky; diskriminací, kterou nedávno belgický nejvyšší právní orgán, státní rada, popsal jako volební překrucování pravdy. Je pravda, že v Evropě existuje mnoho problémů se svobodou informací, ale k těm rozhodně nedochází v Berlusconiho Itálii; pravý opak je pravdou.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Pane předsedo, dámy a pánové, ve světle přesvědčivého projevu pana Maura najednou i pan Schulz připustil, že by bylo dobré mluvit nyní o Evropě jako celku.

Bohužel, tématem dnešní rozpravy je Itálie. Je mi naprosto jasné, proč mnoho z vás nemá zájem hovořit o Evropě jako celku. Pokud bych se například zabýval mediálními zájmy německých sociálních demokratů, zjistil bych, že vlastní 90 % deníku *Frankfurter Rundschau* a že německá sociálně-demokratická strana (SPD) vlastní 57 % deníku *Neue Westfälische* a má podíl v mediální skupině WAZ. Největším zdrojem příjmů SPD jsou dnes její podíly ve sdělovacích prostředcích. Proto je mi naprosto jasné, proč mnoho z vás nemá žádný zájem mluvit o vlastnictví v jiných případech, ale chce hovořit jen o Itálii.

Tato rozprava uvádá v důsledku situace v Itálii a kladných vyjádření, která slyšíme. Nejsem Ital, jak můžete vidět z mé řeči, ale nejpřesvědčivější argument, který mě napadá, je otázka toho, co se dělo v letech 2006 až 2008, kdy měla Itálie levicovou vládu a kdy, jak upozornil pan Mauro, bylo samozřejmě vše bezvadné a skvělé. Tehdejší vláda nepředložila žádné legislativní návrhy, aby s konečnou platností ukončila koncentraci sdělovacích prostředků, ačkoli k tomu měla pravomoc.

Dnes, když v Itálii opět existuje jasná většina konzervativních stran, se problémy najednou znovu vyvstaly. Tato rozprava nesmí umožnit podvádění. Jestliže socialisté, levičáci v této sněmovně, nemají žádné argumenty k tomu, aby nás zahnali do kouta, mohu v této rozpravě s radostí pokračovat!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Pane předsedo, paní Redingová, tato rozprava může mít pouze jediný účel: vyslat mocné politické sdělení ve prospěch svobody projevu a kontroly zajištění její kvality, kterou je pluralita informací. Je také důležité vyslat zprávu do celé Evropy, a proto na evropské úrovni.

Souhlasím s těmi, kdo zdůrazní skutečnost, že svoboda projevu a plurality informací jsou hlavní základy evropského projektu, které nejsou nikdy trvale dosaženy ani potvrzeny. Právě naopak: jsou trvale ohroženy a hrozby nepřicházejí jen ze strany politiky, tedy autoritářství či populismu nebo ústupků od svobody a plurality nebo popírání svobody a plurality v rámci politiky, ale i ze strany trhu, koncentrací trhu, narušení a zneužívání trhu.

Proto jsem přesvědčen, že tato rozprava není věcí jen jedné země, ale má evropský rozměr, protože k procesu transformace demokracie dochází na evropské úrovni.

Zatímco po zavedení všeobecného hlasovacího práva, které umožnilo, aby si byli lidé navzájem rovni, a jeden člověk měl jeden hlas, byla demokracie zastupitelská, na trhu komunikací si všichni rovni nejsme, protože všichni nemáme rovný přístup k rozhlasovým diskusním pořadům, televizním debatám, sloupkům v tisku nebo redakčním komentářům v komunikačních sdělovacích prostředcích. Proto se nemůžeme všichni rovným způsobem účastnit budování společenského rámce, který však demokraticky rovným způsobem náleží nám všem v celé Evropě.

Proto je tato rozprava důležitá, aby vám připomněla, že v letošním roce, v roce 2009, se Komise zavázala předložit tomuto Parlamentu sdělení vyhodnocující možné celoevropské hrozby pro svobodu projevu a pluralitu informací a upozorňující na význam přípravy směrnice, která zaručí pluralitu informací z hlediska nových technologií, a zejména televize.

Je velice důležité, aby tato rozprava v Evropě proběhla, protože je jasné, že v Evropské unii je mnoho zemí, které takovou rozpravu nemohou zvládnout samy se všemi zárukami toho, že bude vedena řádně.

Pokud budeme pracovat z Evropského parlamentu a v evropském měřítku, vyšleme silné sdělení o úsilí ve věci stálosti a přetrvání svobody projevu v rámci plurality informací v 21. století.

PŘEDSEDAJÍCÍ: paní ANGELILLI*místopředsedkyně*

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Paní předsedající, pokusím se o stručnost. Itálie je skutečně mistrem volnosti, vlastně až nevázanosti, jak lze usoudit z četby jejích novin, které chce pan Berlusconi umlčet, které žaluje, protože mimo jiné odhalují jeho osobní vztahy, pomocí nichž si vybírá i politické kandidáty. Ženy, které jej navštěvují, dostávají zaplacené v penězích nebo ve slibech kandidatury na funkce. Situace je taková: pan Berlusconi kontroluje italské sdělovací prostředky.

Je pravda, že neexistují žádné právní předpisy proti svobodě tisku – dosud. Pan Berlusconi se chystá je zavést. Nedávno jsme zrušili Alfonzův zákon, který pan Berlusconi vynalezl na svou ochranu před soudy a všemi probíhajícími řízeními. To je naše současná situace. Je správné žádat Evropu, aby se tímto problémem zabývala? Rozhodně, protože v Itálii se jím nezabýváme. Žádáme Evropu, aby z humanitárních důvodů zasáhla a vyřešila problém svobody tisku v Itálii. To po vás chceme a věříme, že je to důležité i pro Evropu, pokud nechceme, aby se tento virus rychle šířil i sem.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Paní předsedající, dnešní den nebyl pro Evropský parlament nijak napínavý; byl vyplýván na bezúčelnou rozpravu, když všichni víme, že v Evropě není země, která by měla větší svobodu projevu a informací než naše.

Když však v Itálii vládla levice a strana, jako je ta moje, ačkoli byla zastoupena v italském parlamentu, Senátu i v Evropském parlamentu, měla při vysílání televizních zpráv k dispozici 0,1 % vysílacího času, vy, pane Sassoli, který jste pracoval na takových televizních zpravodajských programech, jste si neroztrhl šat ani jste nedemonstroval v ulicích, ani jste se nevzdal svého hezkého platu od RAI.

Vy bojovníci za svobodu tisku a proti cenzuře! Slyšeli jsme Belgičany: ale těší se strana *Vlaams Belang* v Belgii této svobodě tisku, této šíři informací nebo je cenzurována, jako jsme byli my? V Itálii cenzurovali i milého pana Pannellu a všichni byli zticha – včetně vás na levici. Musel zahájit hladovku: jací skvělí bojovníci za svobodu! Sovětský svaz novinářů. Jakou svobodu poskytuje italská tisková federace menšině? Musí být zticha, nemají ani sloupky ani vysílací čas. Jací skvělí bojovníci za svobodu!

Je mi líto, ale ti z vás, kdo mají dostatek odvahy, jděte a poutejte se řetězy na demonstracích v Pekingu, na Kubě a v Teheránu, kde lidé za svobodu tisku umírají! Hanba vám, zbabělci! Jděte do Teheránu, jděte do Teheránu, zbabělci, zbabělci, zbabělci! Ať žije svoboda, ať žije naše svobodná a demokratická země...

(Předsedající řečníka přerušila.)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, chtěl bych racionalizovat zdánlivě nejednoznačný pocit, který mám po této první fázi rozpravy, protože plně souhlasím se silnými slovy svého předsedy, pana Daula, ale i se slovy pana Sassoliho, který by podle všeho měl být mým politickým protivníkem.

Dovolte mi to lépe vysvětlit: jsem schizofrenik, protože mám tak ambivalentní pocity, nebo se zbytečně pokouším srovnat se skutečností, že v Itálii sedím v lavicích opozice, zatímco zde jsem vedle strany Lidé svobody, v Lidové straně? Snad na to mohu odpovědět tím, že upozorním na zjevný kontrast mezi rozsahem a významem tématu svobody informací, které je velice důležité... Kdyby dnes žil Montesquieu, nemluvil by jen o zákonodárné, výkonné a soudní moci, ale i o ostatních druhích moci a na prvním místě by uváděl moc čtvrtou, tisk, protože představuje problém svobody, boje proti duševnímu otroctví a problém demokracie.

Na druhé straně poslední kapkou, kterou přetekl pohár po měsících a měsících barbarizace celého italského tisku, je třeba to říci, pravice i levice; kvalita italského tisku je již po měsíce nízká, protože politika skutečně klesla na dno – to byla žaloba pana Berlusconiho. Buďte ke mně prosím shovívaví: byl jsem trestním soudcem po čtyři roky v páté trestní sekci Kasačního soudu, kde jsme soudili trestný čin pomluvy. Proto vím, že pan Mauro má pravdu: viděl jsem mnoho takových žalob pro pomluvu a nikdo nevznnesl protest. Občané mají právo bránit se i v těchto situacích.

Proto doufám, že tím, že se skutečně pokusíme sladit zdánlivě protichůdná stanoviska, dosáhneme nového a lepšího způsobu řešení problému pro celou Evropu a nikoli jen pro Itálii.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, lidé, kteří se snaží označit jako protiitalsky zaměřeného člověka, rozvraceče a komunistu každého, kdo požaduje soubor pravidel pro komunikaci a svobodu informací dodržující pluralitu, charakterizovaný jasným oddělením jmen těch, kdo přijmou významné institucionální odpovědnosti, a bohatstvím, které získávají z podnikání v oblasti vydavatelské a

informační činnosti, se dopouštějí závažné chyby, kterou zde v Evropě nemůžeme prominout, ospravedlnit či dovolit.

Nejednou jsme v našich vystoupeních zmínili italského předsedu vlády. Mohli jsme zmínit počet novinových titulů, které vlastní: v Itálii 150 a zhruba 40 televizních stanic. To však není ten problém. Problém je, že pluralita informací – v informacích – je základním kamenem každé svobodné demokracie a musí být užívána jako obrana proti každé monopolistické a oligopolistické filosofii a proti střetu zájmů.

Svrchovanost každého členského státu, potvrzení toho, že Evropská unie není superstát, paní komisařko Redingová, nám nesmí dovolit zapomenout na to, že Evropská unie má také Listinu základních práv, z níž pramení legislativní systém, který členské státy nemohou ignorovat. Víte, že právě v těchto věcech Soudní dvůr, v případě Itálie, nikoli ve věcech týkajících se systému, pane Speroni, mnohokrát vydal rozsudky, které je stále třeba provádět.

Globalizace trhů a stále rostoucí využívání rádiových vln nyní vyžadují cílenější evropské právní předpisy pro regulaci této citlivé záležitosti, která má tak silný vliv na veřejné mínění, a proto i na zásadu svrchovanosti lidu – kterou zdůrazňuje Evropská unie a nikoli jen Italská republika – a na způsoby provádění této zásady.

Již by nemělo být možné, aby se kdokoli dovolával posvátného práva lidové většiny pro odůvodnění hrozeb pro svobodu tisku v situaci, která byla ještě donedávna nerovnou situací žalobce a žalovaného – ať v Itálii nebo v Portugalsku, jak nám již bylo připomenuto – protože to narušuje základy pravidel koexistence, na nichž je Unie založena. Proto je nezbytně nutná směrnice proti koncentracím v oblasti informací, která bude upravovat jednání těch, kdo jsou činní v politice a současně ovládají velmi důležité sdělovací prostředky.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Paní předsedající, chtěla bych stručně poukázat na to, že předmětem této rozpravy – a vystoupení paní Redingové a pana Daule to jasně prokázala – je naše myšlenka Evropy. Nezaměřujeme se na členský stát, cílem je vědět, zda uplatňujeme smlouvy, zda uplatňujeme Evropskou úmluvu o lidských právech podepsanou v Římě v roce 1950 a zda uplatňujeme článek 6 Smlouvy o ES.

Pane Daule, když citujete pana Napolitana, citujte ho úplně. Prezident Italské republiky poukázal na to, že existují právní opravné prostředky, a ve svém projevu zmínil článek 7 smluv. Tento článek nám dnes umožňuje se zákonným způsobem a bez emocí zabývat otázkou rizika porušování lidských práv v členském státě – dnes v Itálii, zítra v jiné zemi.

Posledním velmi důležitým bodem je to, že v každé zemi na světě se diktátoři a lidé, kteří chtějí podkopat lidská práva, skrývají za svrchovanost. Pro mě je Evropa kontinentem univerzality lidských práv. Pokud nepřipustíme, že my, kdo zasedáme ve stejném Parlamentu, máme právo, povinnost zjistit, co se děje v jednom z členských států, jak můžeme říkat diktaturám ve vzdálených zemích, že hájíme univerzální myšlenku, která je konkrétně také velmi důležitá pro ochranu práv žen?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Paní předsedající, je zvláštní, že pokud v této sněmovně hovoříme o svobodě projevu v Itálii, stále překračujeme řečnickou dobu, a tím nepřímo cenzurujeme dalšího řečníka. Proto se pokusím přesně dodržet řečnickou dobu, která mi byla přidělena.

Musím říci, že by se mi zdálo daleko vhodnější vést tuto rozpravu v italském parlamentu než v parlamentu bruselském, pokud – jak již někdo řekl – by naším záměrem nebylo hovořit o svobodě tisku obecně, to znamená v kontextu evropského kontinentu. Bez ohledu na jednotlivá stanoviska jsem však přesvědčena, že stojím za to uvést několik údajů, které již zmínil pan Speroni a které bychom měli zohlednit.

Mohu potvrdit, že ze 455 rozsudků, která vydal Evropský soud pro lidská práva ve věci porušení článku 10 o svobodě projevu, se 29 týká Francie, 28 Spojeného království, 15 Řecka, 10 Rumunska, 8 Polska a pouze 7 Itálie. Prosím vás, abyste k těmto údajům přihlédlí.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Nemám za zlé nikomu, kdo sleduje tuto rozpravu, domnívá-li se, že toto není Evropský parlament, ale parlament italský. Toto však není italský parlament, a proto tu není správné místo k vedení těchto v zásadě vnitrostátních politických debat. Všichni jsme si vědomi barvitě povahy italského předsedy vlády. O tu tady však nejde. Jde o to, zda my jako evropský orgán máme pravomoc přijímat rozhodnutí v těchto věcech. Odpověď na to je jasná. Paní komisařka Redingová nám ji řekla, když uvedla, že tyto otázky nespádají do evropské pravomoci a že nemůžeme přijmout úlohu, která naší úlohou není.

A tudíž, protože tato otázka nespadá do naší pravomoci, je třeba o ní jednat a rozhodovat na vnitrostátní úrovni. Pokud si přivlastníme pravomoci, které nám nepřísluší, a budeme zasahovat do věcí, které do naší pravomoci nespádají, budeme naši legitimitu spíše podkopávat než posilovat. Podkopávali bychom orgán,

který představujeme, a spíše bychom zvětšovali než zmenšovali vzdálenost mezi námi a občany. Chceme-li získat respekt našich občanů, musíme začít znovu dodržovat hranice svých pravomocí.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Paní předsedající, Evropská unie má povinnost zaručovat pluralitu sdělovacích prostředků. Rozprava o svobodě tisku se týká plurality vlastnictví komunikačních médií, jejich struktury a postupů jmenování jejich vedení, vztahů mezi politikou, podnikatelskou sférou a samotnými sdělovacími prostředky a přístupu občanů k různým názorům. Věřím, že se mnou budete souhlasit, že situace sdělovacích prostředků v Itálii, která je naším dnešním tématem, nesplňuje základní pravidla vyžadovaná pro zaručení svobody tisku v této zemi.

Proto žádáme Komisi, aby reagovala na žádosti tohoto Parlamentu z posledních let a předložila definici konkrétních kritérií pro hodnocení možných případů porušování těchto práv a svobod v každém z členských států.

Naším cílem, o tom nepochybujeme, je chránit práva občanů na získávání informací různého druhu, stejně jako mají novináři právo svobodně podávat zprávy, protože, jak minulou sobotu uvedli protestující, informace nám dávají více svobody.

Sarah Ludford (ALDE). – Paní předsedající, jistě není náhodou, že minulý týden britští konzervativci získali podporu Ruperta Murdocha a včera hlasovali pro odmítnutí této rozpravy o svobodě tisku. Zatímco nové, dříve komunistické členské státy učinily velký pokrok směrem ke svobodnému tisku, kvůli dominanci ve sdělovacích prostředcích, které se těší Silvio Berlusconi, by Erich Honecker zezelenal závistí.

Avšak hrozby, zastrahování a zneužívání, které Berlusconi směřuje nejen k tisku, ale i k prezidentovi a soudcům, daleko překračují čistě vnitrostátní záležitost: je to zásadní evropský problém. Paní komisařka Redingová velmi zvláště uvedla, že bychom neměli orgány Evropské unie využívat k řešení vnitrostátních problémů. Proč tedy máme evropské smlouvy a právní předpisy, včetně těch týkajících se požadavku základních práv a právního státu?

Ve skutečnosti existuje jasná zákonná pravomoc EU jednat v zájmu prosazování svobody projevu a základních práv obecně. Tento právní základ existuje a musí být doplněn právními předpisy o rozmanitosti a pluralitě sdělovacích prostředků. Pasivita paní komisařky je hlubokým zklamáním.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Paní předsedající, paní komisařko, dámy a pánové, v Itálii článek 21 ústavy a článek 3 zákona č. 102 z roku 2004 definují rozsah svobody tisku a stanoví její hranice: tisk musí být objektivní, důkladný, spravedlivý a nestranný, musí vždy chránit lidskou důstojnost v souladu se zásadami, které stanoví Evropská unie. V internetovém a digitálním věku, kdy jsou stále vydávány nové noviny, uvádí veřejnoprávní služba programy, které jsou vůči hlavě vlády otevřeně nepřátelské, zatímco tisk a sdělovací prostředky jsou oťreseny žalobou o náhradu škody, kterou proti dvěma novinovým titulům podal Silvio Berlusconi.

Ve skutečnosti by 1 100 rozhlasových stanic, 162 titulů novin a několik stovek soukromých televizních stanic nebylo dost k zaručení plurality sdělovacích prostředků, kterou údajně iniciativa Silvia Berlusconiho ohrožuje. Vzniká podezření, že jakmile začne určitá mediální síla cenzurovat, má ambice stát se sama politickou mocí. V jiných částech světa mezitím funguje stejný systém, protože vlivné noviny, jako je *El País*, *The Sun* a *Tarin* zřejmě rychle mění své politické označení.

Avšak italská levice, namísto aby přijala svou vlastní politickou strategii, spoléhá na prvky národní federace novinářů, aby předvedla nanejvýš neloajální a zatvzelený antidemokratický útok na úřadující vládu – prostřednictvím série sehraných kroků při této příležitosti. Občané nicméně nadále ve vysoké míře podporují předsedu vlády, kterého si italská obyvatelstva svobodně zvolili, a věří, že Evropský parlament bude moci potvrdit, stejně jako v roce 2004, že svoboda tisku je uznávanou a dobře zavedenou hodnotou.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Paní předsedající, paní komisařko, dámy a pánové, není záměrem mým ani mé skupiny, která tuto rozpravu podpořila a žádala, přenášet italské vnitřní politické invokativy na evropskou půdu. Problém svobody informací se týká nás všech: týká se Evropské unie, která může a musí tuto věc regulovat na úrovni Společenství, aby odolala politickému a ekonomickému podmiňování a zaručila skutečnou pluralitu informací.

Italská anomálie, kdy je předseda vlády i vlastníkem některých nejdůležitějších soukromých sítí, spočívá právě v existenci nebezpečné vazby mezi sdělovacími prostředky a politickými a hospodářskými silami. Právě z tohoto důvodu voláme po evropském legislativním opatření, které (rozhodně ne jako protiitalský akt) pomůže ochránit pluralitu informací, zabránit koncentracím a střetům zájmů. Proto dnes vyzýváme

Komisi, aby zasáhla co nejrychleji, jak tento Parlament již v minulosti požadoval, aby dala Evropské unii společná pravidla pro ochranu svobody informací pro všechny evropské občany.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Paní předsedající, musím se přiznat, že mě poněkud šokovalo prohlášení paní komisařky Redingové, protože členské státy jsou skutečně v první řadě povinny zajistit dodržování demokracie a základních práv. Mýlíte se však, pokud tvrdíte, že Evropská unie zde nemá žádnou úlohu.

Především zde je článek 6 Smlouvy o Evropské unii, který zní: „Unie je založena na zásadách svobody, demokracie, dodržování lidských práv a základních svobod a právního státu, zásadách, které jsou společné členským státům.“ A aby prokázala, že to není jen prázdné tvrzení, vybavila se Evropská unie článkem 7 – právním nástrojem k prosazování článku 6.

Zadruhé, paní Redingová, pokud jednáme s kandidátskými státy, trváme na tom, aby uplatňovaly nejvyšší standardy svobody tisku, jinak se k Evropské unii nemohou připojit. Tento požadavek byl stanoven v kodaňských kritériích – proč tedy na kandidátské státy uplatňujeme jiné normy než na současné členské státy, paní komisařko Redingová? Existují i další země, v nichž dochází k porušování svobody tisku nebo svobody projevu, například Česká republika, která právě přijala zákon omezující svobodu tisku, nebo Irsko, které přijalo drakonický zákon o rouhání. Paní komisařko Redingová, závěrem chci říci, že pokud to myslíme s hodnotami Společenství vážně, musí Evropská komise konat.

János Áder (PPE). – (HU) Paní předsedající, dámy a pánové, před hodinou nám pan Verhofstadt říkal, že se musíme spojit k ochraně hodnot svobody, a já musím říci, že s ním souhlasím. Svoboda projevu je důležité základní právo. Toto je názor dosud vyjadřovaný v rozpravě. Rovněž souhlasím s tím a jsem pevně přesvědčen, že ve sněmovně neexistuje jediný italský politik, který by chtěl omezit svobodu projevu.

Při naslouchání rozpravě mě napadly dvě otázky. Proč se socialističtí a liberální poslanci Evropského parlamentu domnívají, že je důležité chránit určitá základní politická práva jen v případě určitých práv a jen při určitých příležitostech? Je právo na svobodné sdružování důležité základní právo? Je to stejně důležité základní právo jako svoboda projevu? Jistě ano. Přesto jste před třemi lety nijak neprotestovali, když socialistická vláda v Maďarsku rozešla shromáždění, které se sešlo na oslavu revoluce z roku 1956.

Je právo užívat svůj vlastní jazyk důležité základní právo? Je to stejně důležité základní právo jako svoboda projevu? Jistě je důležité. Ale vy opět nijak neprotestujete, když úřady na Slovensku, v členském státě Evropské unie, chtějí omezit právo menšin užívat svůj vlastní jazyk.

Je ochrana osobního soukromí důležité základní právo? Rozhodně je to důležité základní právo. Jsem přesvědčen, že každý, ať se jedná o italského předsedu vlády nebo kohokoli jiného, má právo a musí mít právo podat žalobu proti falešným obviněním a pomluvám.

Svoboda tisku je skutečně důležité právo, ale proč jsme posledních 20 let byli zticha, když bylo zjevné, že v bývalých socialistických zemích jsou sdělovací prostředky do velké míry koncentrovány v rukou bývalých komunistických stran? Chci od vás jen to, abyste nepoužívali dvojí normy.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, jsem si vědoma toho, že dne 30. září Komise předložila studii o ukazatelích plurality sdělovacích prostředků v členských státech. V roce 2008 však tato sněmovna přijala zprávu paní Marianne Mikkoové, v níž byly Evropská komise a členské státy žádány, aby zabezpečily, doslovně cituji „pluralitu sdělovacích prostředků, aby všem občanům EU zajistily přístup ke svobodným a různorodým sdělovacím prostředkům“.

Ještě dříve, v roce 2004, Parlament přijal zprávu paní Boogerd-Quaakové o rizicích porušování svobody projevu a informací v Evropské unii. V této zprávě byla Komise žádána, aby předložila sdělení o zabezpečení plurality sdělovacích prostředků ve všech členských státech. Komise na žádosti Parlamentu dosud jasně neodpověděla.

Jistě si povšimnete, paní komisařko, že jsem nezmínila ani svou zemi ani jejího předsedu vlády. Jako evropská občanka se vás však v této sněmovně ptám, co hodlá Komise na evropské úrovni učinit, aby zajistila zaručení plurality sdělovacích prostředků ve všech členských státech.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, návrh opatření proti údajnému útoku na svobodu tisku v Itálii podle mě odráží volbu politicky křivolaké a nesprávné cesty. Navíc se mi zdá, že se některá silná slova, zabarvená hněvem a stopami nenávisti, jasně vymkla z rukou. Je však velice zvláštní, že by tento úpadek (nebo údajný úpadek) demokracie v Itálii měl nastat až nyní a tak zásadním způsobem,

vzhledem k tomu, že při správě mé země střídaly středopravicové, ale i středolevicové vlády, jichž jsem se účastnil i já.

Pokud tato zeď neliberálnosti a antidemokracie v Itálii skutečně existuje, proč nebyla za tolik let levicové vlády odstraněna? Mluvíme o nedbalosti, zdrženlivosti, užitečnosti nebo, což se mi zdá daleko logičtější, o prostém zjištění toho, že italské standardy demokracie jsou v souladu se standardy západu a Evropy?

Pokud skutečně chceme formou výjimečného opatření, jako je opatření, omlouvám se paní Serracchianiové, použité v tomto případě, jmenovitě projednávání jediné země a nikoli Evropy, zjistit pravdu o zdraví demokracie v naší zemi, měli bychom se jako orgán se vší úctou zeptat prezidenta republiky Giorgia Napolitana, zda se domnívá, že je prezidentem země, v níž se pluralita informací hroutí, svoboda je v chaosu a období demokracie končí. Nejsem však přesvědčen že kdyby situace taková byla, zdržel by se prezident Napolitano jako muž věrný svým výsadám garanta naší ústavy kritiky takového stavu.

Protože se však tento problém, dámy a pánové na levici, omlouvám se, že to musím říci, dotýká italských politických záležitostí velice provinčním způsobem, využívajícím uměle evropský a nyní domácí rozměr, je třeba poukázat na to, že dokud bude italská levice, kdysi daleko mocnější a významnější, dovolovat, aby ji politicky vedli komici a demagogové, bude se stále vzdalovat moci. Nevěřím, že Woody Allen diktuje prezidentovi Obamovi směr, kterého by se měl držet.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Paní předsedající, paní komisařko, jako bývalá novinářka jsem si také nikdy nepředstavovala, že dnes, 50 let poté, co jsme začali budovat Evropu, a krátce před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost budeme debatovat o některých základních zásadách a hodnotách, na nichž je Evropská unie vybudována a založena.

O hodnotách, jako je nezávislost tisku, pluralita sdělovacích prostředků, svoboda projevu pro každého, zvláště pro novináře, rovnost pro každého před zákonem či dokonce, chcete-li i základní zásada rozdělení pravomocí. Existuje rozdělení pravomocí, jestliže předseda vlády země, jinými slovy nejvyšší výkonný orgán, vlastní a ovládá většinu sdělovacích prostředků ve své zemi a zbylé trestně stíhá?

To, co se děje v Itálii, není italský problém, je to evropský problém, protože je ohrožena sama důvěryhodnost Evropské unie, jestliže kontroluje a soudí porušování základních zásad a práv ve třetích zemích a toleruje porušování stejných hodnot a zásad na svém vlastním dvorku.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, mnozí z vás četli Kafkův Proces: je to fikce, ale právě to se dnes děje v mé zemi, v zemi velkých demokratických tradic, s vládou zvolenou svrchovaným lidem, v níž dochází k pokusu o narušení demokratického hlasování prostřednictvím historicky bezprecedentního útoku ze strany sdělovacích prostředků a soudů.

Debatujeme o svobodě informací, když 72 % tisku je proti vládě a předsedovi vlády Berlusconiho. 70 % žalob proti novinovým titulům vznesli vůdci levice, kteří údajně požadují náhradu škody ve výši 312 milionů EUR z celkové částky 486 milionů EUR požadované od roku 1994. To se rovná 32 milionům EUR ročně. Znamená to formu dodatečného financování prostřednictvím soudů.

Vám, dámy a pánové, kteří zastupujete demokracie Evropy, říkáme a trváme na tom, že v Itálii pravomoc soudů a sdělovacích prostředků drtí vůli svrchovaného lidu ve jménu stranických, třídních politických zájmů. Demokracie v Itálii je proto ohrožena, bude-li vláda svržena. Hlavní osobou, která tuto koncepci podrývá, je ze sémantického hlediska Antonio Di Pietro. Závěrem bych rád poděkoval paní komisařce Redingové za její velký smysl pro vyváženost a demokracii; vypracovala inteligentní a přesnou zprávu.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Svoboda tisku není nikdy dostatečně chráněna proti zneužití. Pokaždé, když prezident nebo předseda vlády členského státu Evropské unie napadne novináře, i pokud je důvodem pouze to, že s ním novináři nesouhlasí, musí Evropská komise, Evropský parlament a všichni reagovat.

V Itálii se předseda vlády pokouší zastrašit opoziční tisk všemi dostupnými prostředky. V Rumunsku se prezident pokouší diskreditovat tisk a novináře, kteří jej kritizují. V obou případech hovoříme o excesech určitých politiků, kteří se považují za osoby stojící nad zákonem. V Rumunsku máme podle posledních informací prezidenta, který novináře nejen uráží, podvádí a pomlouvá, ale který se dopouští i jiných zneužití pravomoci, která jsou v předvečer prezidentských voleb zřejmě využívána k jakémukoli účelu včetně porušování zákona, aby si tak prezident jako současná hlava státu pomohl ke znovuzvolení.

Právě proto vyzývám Evropskou komisi, stejně jako dne 23. září, aby veřejně odsoudila toto chování rumunského prezidenta i italského předsedy vlády.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, chtěla bych potvrdit, že v Itálii svoboda tisku skutečně existuje a je silnější než kdy předtím. To jsou slova velkého novináře, Giampaola Pansy, což bylo po mnoho let, po desetiletí, jedno z nejprestižnějších jmen lidí píšících pro noviny *La Repubblica*, které jsou součástí skupiny *Espresso-Repubblica* a z nichž musel následně rezignovat, protože jej vedení skupiny obvinilo z revizionizmu, což je v Itálii, jak víte, jeden z daleko nejzávažnějších trestných činů, pokud jej páchá v Itálii dominantní inteligence, dominantní kultura, která je zcela levicová: jen se podívejte na primární volby v Demokratické straně, kde jsou si všichni od bankéřů po nejdůležitější herce, ředitele a novináře z naší země rovni.

Svoboda informací však neznamená svobodu urážet nebo pomlouvat; kromě toho, že je levici vždy přiznáno právo na spravedlivé soudní projednání: jestliže žaluje pan Prodi, je to v pořádku; jestliže žaluje pan D'Alema, je to v pořádku; jestliže žaluje pan Di Pietro, je to v pořádku. Pan Di Pietro láme rekordy (mimochodem, justice žaluje tisk více než politici), protože podle údajů, které zveřejnil list *La Repubblica*, podal 357 žalob a již získal 700 000 EUR jako náhradu škody. Slyšeli jsme informace kolegů poslanců. Abych to uzavřela, pokud existuje problém reorganizace (a podle mého přesvědčení tento problém v Itálii existuje), je jedinou politickou stranou, která má právo na něj poukazovat, strana středopravicová.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, v roce 2008 poskytla Berlusconiho vláda celkem 206 milionů EUR ve formě přímých příspěvků tisku a rozhlasovým a televizním stanicím. Šťastnou náhodou většina z těchto milionů směřovala do čtyř hlavních levicových novin.

Svoboda tisku v Itálii má v Berlusconiho vládě nanejvýš štědrnou podporu. Levice v Itálii a v celé Evropě zahájila kampaň, která tvrdí, že svoboda tisku je ohrožena, kampaň založenou na skandálních smyšlenkách a nestydatých lžích. A nevyhnutelně, také šťastnou náhodou, zahájila tuto kampaň hned poté, co předseda vlády Berlusconi vznesl legitimní nárok na odškodnění vůči dvěma levicovým novinovým titulům, které jej pomluvily, obvinily jej z ostudného chování, což jsou obvinění založená na naprostých smyšlenkách, které jsou hluboko pod jakoukoli formou řádné žurnalistiky.

Předseda vlády Berlusconi je tím prvním, kdo říká, že svoboda tisku je velice důležitá, ale svoboda urážet, podvádět, pomlouvat a hanobit je něco zcela jiného. V tomto případě má každý občan, tedy včetně předsedy vlády Berlusconiho, právo moci se hájit pomocí demokratických prostředků, které má k dispozici, tak, že požádá občanskoprávní soud o posouzení písemných útoků vůči jeho osobě, což by, jak dodám, učinili ostatní vůdci levice.

Victor Boştinaru (S&D). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, toto není jen rozprava mezi Italy: tato rozprava je především a hlavně o Evropě.

– (RO) Pan Berlusconi určitě není jediným příkladem někoho, kdo porušuje základní předpisy upravující hromadné sdělovací prostředky. Traian Băsescu se často chová agresivně, nedemokraticky a zastrašuje hromadné sdělovací prostředky výrazy, které zde v Evropském parlamentu nemohu opakovat.

Evropská charta svobody tisku se stane jen dalším pěkným kouskem papíru, pokud nebudou evropské hlavy států či vlád chtít se podle ní chovat. My, jako Evropská unie, budeme k smíchu, protože analyzujeme a kritizujeme svobodu informací v různých zemích Asie a Afriky, zatímco tyto svobody nejsou v Evropské unii chráněny a dodržovány.

Proto navrhuji bojovat proti této monopolní situaci pomocí prostředků a autority Komise, spolu s prosazováním Charty svobody tisku za podpory evropského orgánu.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Pane předsedající, před dlouhou dobou známý švédský spisovatel August Strindberg řekl: „Máte moc, já mám slova, já mám slova ve své moci.“ Toto však dnes neplatí pro spisovatele a novináře v Itálii, kterým je systematicky upíráno právo svobodně se vyjadřovat.

Za poslední tři roky bylo 200 novinářům vyhrožováno v důsledku toho, co napsali. To, co se děje v Itálii, se však týká nás všech. Svoboda hovořit, psát a svobodně publikovat svá slova je jedním ze základních práv všech 500 milionů evropských občanů.

Události v Itálii ukazují, že svoboda projevu je pro režim, který si přisvojuje moc nad svobodou projevu, někdy nebezpečnější než zbraně. Parlament má dnes jedinečnou příležitost projevit a odhalit naše nejkladnější stránky. Zde ukazujeme, že jsou v sázce základní svobody. Problémy Itálie jsou i našimi vlastními problémy.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Paní předsedající, dámy a pánové, dnešní rozprava je skutečně neuvěřitelná, protože v Itálii je svoboda informací zaručeným a uznávaným ústavním právem. Ostatní již uvedli informace o počtu a politickém pozadí novin vycházejících v Itálii.

Pro neitalské poslance si dovoluji stručný přehled tisku. Toto jsou některé z nezávislých novin, které jsem koupil včera na letišti: toto je *Il Manifesto*, komunistické noviny; toto je *L'Unità*, noviny, které založil Antonio Gramsci z Demokratické strany – Demokratické strany levice; a toto je *L'Europa*, list strany Margherita, která se připojila k Demokratické straně. Demokratická strana pak má také frakci D'Alema-Letta, která má své vlastní noviny, *Il Riformista*. Pak je zde Strana obnovy, která má své vlastní noviny *Liberazione*. V minulém roce se strana obnovy rozdělila a odštěpená strana založila své vlastní noviny *L'Altro*.

A nakonec tu máme politické téma této rozpravy: *Il Fatto quotidiano*. Víte, s kým jsou tyto noviny spojeny? Jsou spojeny se stranou pana Di Pietra, která je hlavním iniciátorem této dnešní rozpravy. Je to strana, která v této sněmovně tvrdí, že neexistuje svoboda informací, když před deseti dny v Itálii založila noviny.

Paní předsedající, je to tedy tak, jako bych vám zde říkal, že v Itálii je nouze a hlad, když jsem minulý víkend ve své zemi na klobáskovém svátku pojídal pečené maso a pil víno. To je paradox levice, která vlastní tolik novin, ale nemá žádné čtenáře ani hlasy. Pokud je chce získat zpět, bude muset přijít se závažnějšími argumenty.

Mary Honeyball (S&D). – Paní předsedající, i já bych se chtěla připojit k žádostem o evropskou směrnicí o svobodě informací, svobodě tisku a pluralitě sdělovacích prostředků. Ačkoli je tato rozprava o svobodě informací v Itálii, jak řekli ostatní řečníci, existují závažné problémy v ostatních zemích Evropské unie.

Jednou z nich je Spojené království. Rupert Murdoch byl již zmíněn a jedním z důvodů, proč podle mě tuto směrnicí potřebujeme, je Rupert Murdoch. Rupert Murdoch není hlavou státu, ale je mezinárodním mediálním magnátem, který má svůj vlastní velmi konkrétní program. Není demokrat a my musíme přijmout právní předpis pro choutky Ruperta Murdocha i Silvia Berlusconiho.

David Casa (PPE). – (MT) Pocházím z Malty, a proto, jak si umíte představit, Itálie je sousední zemí, kterou následujeme po mnoho let. Ve věcech týkajících se svobody projevu moje země také hledí k Itálii, protože je jasným příkladem demokracie. Proto je šfouření do tohoto vnitřního problému, což je to, co italská socialisté chtějí, pro jejich zemi ostudnou formou politiky. Nikdy bych si nepomyslel, že by se Italové uchýlili k útokům na svou zemi v tomto Parlamentu tak nečestným způsobem. Myslím, že chápu, proč Italové nevěří levici, že by mohla v jejich zemi vládnout déle než pár měsíců, důvodem je to, že na základě analýzy politiky této strany je jasné, že může vyhovovat těm, kteří chtějí napadnout samotný pojem demokracie, a proto jsem přesvědčen, že by měli dát na italského prezidenta, a z tohoto místa bych jej chtěl pozdravit, na jeho slova, podle nichž tato rozprava nemá v tomto Parlamentu místo, ale měla by být řešena v parlamentu italském.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Děkuji vám, paní předsedající. Budu hovořit v jazyce jedné ze zemí, které byly v této sněmovně dnes kritizovány, Bulharska. Kdybych byl v této chvíli novinářem v Bulharsku, jako jsem býval, pravděpodobně bych si zvolil jedno z diametrálně odlišných prohlášení uvedených jako hlavní titulky na první straně kterýchkoli novin. Jeden z nich říká, že tuto sněmovnu nesmíme měnit ve fórum řešící spory, či dokonce nejvyšší odvolací soud. Druhé prohlášení, které uvedl řečník ze skupiny socialistů, nás nabádá, abychom k této sněmovně nepřistupovali jako k muzeu plnému starých předmětů, s nimiž nelze hýbat.

Myslím, že pravda je někde uprostřed a odráží se v návrhu, který předložil pan Verhofstadt ve věci přípravy směrnice, která musí vytvořit modernější a demokratičtější systém pro regulaci všech dnes projednávaných záležitostí týkajících se svobody a plurality sdělovacích prostředků. Kromě řešení otázek plurality a svobody a ochrany novinářů však tato směrnice musí obsahovat a zvláště opravdu silně zdůrazňovat otázku dekoncentrace zdrojů sdělovacích prostředků, i v rámci vnitrostátních mediálních systémů.

Viviane Reding, členka Komise. – Paní předsedající, myslím, že tato rozprava byla velice důležitá, protože jasně ukázala, že v této sněmovně existuje silná shoda na tom, že svoboda tisku nemá žádné kdyby nebo kdy, je základem Evropské unie. Musíme ji hájit, je to základní hodnota, musíme povstat, není-li dodržována, a musíme jednat, pokud je třeba řešit nějaký problém.

(Předsedající požádala o klid ve sněmovně)

V této sněmovně existuje i shoda na tom, že svoboda sdělovacích prostředků je problém, kterému je třeba se věnovat ve všech členských státech. Mnoho z vás v této sněmovně dříve nebylo, proto jen připomenu

kroky evropských novinářů k vypracování Evropské charty svobody tisku. Charta byla vypracována, aby pomohla zejména novinářům v nových členských státech, kteří také o tuto pomoc obec novinářů žádali.

Chci to jen připomenout, protože v této sněmovně bylo řečeno, že v mnoha našich členských státech existují problémy s veřejnoprávní televizí. Vzpomínám na cestu do jednoho z těchto členských států – bylo to Maďarsko – za účelem posílení důvodů pro záchranu veřejnoprávní televize, a myslím, že to je třeba provést ve všech členských státech, pokud nastane problém.

Z tohoto důvodu jsme v nové směrnici Televize bez hranic za pomoci Parlamentu hlasovali pro zřízení nezávislých mediálních orgánů ve všech našich členských státech. Mohu tuto sněmovnu ujistit, že kdykoli nastane problém při zřizování těchto nezávislých mediálních orgánů, Komise zasáhne.

Nyní k tomu, kde v této sněmovně panuje nesouhlas ohledně toho, jak sladit pravomoci EU s mediálními politikami. Myslím, že mnoho poslanců neslyšelo mé úvodní prohlášení, kdy jsem citovala z Listiny základních práv, která hovoří velmi jasně. Rovněž jsem citovala čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv, který rovněž velice jasně uvádí, kdy má být listina prováděna, a pravidla jejího provádění. Myslím si tedy, že si to každý může přečíst a připomenout.

Bohužel nyní nikdo neposlouchá, ačkoli je tato věc velice důležitá.

(Předsedající opětovně požádala o klid.)

Ve své úvodní řeči jsem rovněž zdůraznila velice jasné kroky, konkrétní příklady toho, kde EU může jednat a jednala, a upozornila jsem na problémy, které je třeba řešit na vnitrostátní úrovni. Ústavní soud Itálie, který jednat včera, jasně ukázal, co to znamená.

Nyní, v této sněmovně zaznělo několik požadavků a já bych na ně chtěla odpovědět, pokud i sněmovna dovolí a bude naslouchat.

(Předsedající ještě jednou požádala o klid.)

Je tu požadavek této sněmovny ohledně prosazování přístupu k pluralitě sdělovacích prostředků, který byl přislíben. Práce v oblasti plurality sdělovacích prostředků již značně pokročily a zveřejnili jsme druhý krok s ukazateli rizik pro pluralitu sdělovacích prostředků. Možná je mnoho poslanců nevidělo. Lze si je prohlédnout na internetu a představují velice důležitý prvek pro schopnost provádění této práce v oblasti plurality sdělovacích prostředků, o níž Parlament žádá.

Musím říci, že jsem byla velice zklamána, protože jsme na toto téma uspořádali veřejný seminář, na němž se neobjevil jediný poslanec Parlamentu. Ukazatelé rizik byly tedy zveřejněny a možnost si je prohlédnout máte. Budou základem naší budoucí práce.

Druhá otázka: proč Komise v případě Itálie nevyužije článek 7 Smlouvy o EU? Především, článek 7 je velmi výjimečné ustanovení. Dosud jej orgány Evropské unie nevyužily. Tento článek by byl uplatněn pouze v případě, že by došlo k naprostému zhroucení vnitrostátních soudních řádů a systémů základních práv v daném členském státě. Nemyslím si, že jsme do takové situace dospěli v kterémkoli z našich členských států. Avšak, a to je velice zajímavé, tento článek uvádí, že Evropský parlament sám má možnost uplatnit článek 7 Smlouvy o EU. Vyzývám tedy Evropský parlament, pokud si skutečně myslí, že pro to existují dostatečné důkazy, aby uplatnil článek 7 Smlouvy o EU.

Třetí otázka: mnoho poslanců ze všech politických stran, a podle mě panuje v této sněmovně relativní jednomyslnost, požádalo o směrnici EU o pluralitě sdělovacích prostředků a koncentraci sdělovacích prostředků.

(Předsedající ještě jednou požádala o klid.)

Toto je základní otázka, kterou je třeba důkladně probrat. Můžete si vzpomenout, že Evropská komise začala pracovat na návrhu takové směrnice v 90. letech 20. století, a také si vzpomenete, že všechny členské státy bez výjimky byly proti přijetí takové směrnice, protože byla považována za předpis spadající mimo pravomoci EU.

Nyní se možná situace změnila a velká většina členských států si bude myslet, že by směrnice mohla patřit do oblasti pravomocí EU. Samozřejmě by bylo možné dojít k takto velmi širokému výkladu Smlouvy o ES, aby mohla EU danou věc řešit. Ale nežli by o tom začala jen uvažovat, potřebovala by Komise silnou podporu

celého Evropského parlamentu. A já bych ráda, aby Evropský parlament jasně určil, jaké problémy vnitřního trhu chce touto směrnicí řešit.

Víte, že osobně nejsem ten typ komisaře, který má problém s regulací. V posledních pěti letech jsem k regulaci v nutných případech přistoupila. Ale potřebujeme k tomu jasné důkazy o otázkách, na které máme odpovědět. Vyřešil by právní předpis problémy, které máte dnes na mysli? Mohli bychom jej odůvodnit v rámci stávajících pravomocí EU? Existuje zde jasný přeshraniční rozměr? Existuje zde jasný rozměr vnitřního trhu, protože, připomínám, základem všech právních předpisů, které jsme již předložili, byl vnitřní trh.

To vše je třeba vyjasnit předtím, než bychom mohli zahájit legislativní proces. Vyzývám tedy Parlament, aby o této záležitosti vážně jednal, a vyzývám Parlament, aby na tuto otázku odpověděl zprávou z vlastního podnětu, kterou by přijala většina poslanců. Pak Komise učiní tento krok vpřed.

Mezitím Komise udělala svůj domácí úkol, když stanovila ukazatele rizik, jež nám pomohou analyzovat celý problém ve všech členských státech na objektivním základě. Myslím, že to je nakonec to, co Parlament chce. Chce to i druhý orgán, protože nechceme politické využívání našich základních svobod. Chceme, aby tyto svobody byly právem; chceme, aby tyto svobody byly základní hodnotou a bylo k nim takto přistupováno.

(Potlesk)

Předsedající. – Paní komisařko, přijměte prosím mou omluvu jménem Parlamentu za hluk během vašeho vystoupení reagujícího na připomínky poslanců.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Paní předsedající, nežli uvedu své osobní připomínky, chtěl bych začít procesní námitkou. Nevěřím, že by kterýkoli člen Komise nebo Rady nebo i samotné této sněmovny měl k této sněmovně hovořit za podmínek, které právě měla paní Redingová. To je nepřijatelné!

(Potlesk)

Proto žádám předsednictvo, aby zvážilo, jak můžeme ukončit tento ostudný stav, kdy zde lze v konečných fázích rozprav a probíhajících prohlášení vést rozhovory, například jako rozhovor bývalého místopředsedy Vidala-Quadrase a jeho bývalého kolegy, které nezajímá naprosto nic než jejich dvoustranné vztahy. Podle mě je to nepřijatelné. Znovu chci požádat předsednictvo, aby tuto věc posoudilo.

Nyní bych rád uvedl poznámku k něčemu, co řekl pan Weber. Pan Weber se na mě v rámci rozpravy o svobodě tisku v Itálii osobně obrátil a upozornil na mediální zájmy německé sociálně-demokratické strany (SPD).

(Hluk)

Jako poslanec této sněmovny, ale i jako výkonný činitel své strany bych rád řekl, že s panem Weberem soucím. Každý, kdo ztratil tolik hlasů jako Křesťansko-sociální unie (CSU) v Bavorsku s mou stranou, si potřebuje zajistit pozornost.

(Hluk)

Rád bych jen poukázal na to, že podíly SPD ve sdělovacích prostředcích v současné podobě jsou výsledkem restituce německých sdělovacích prostředků po jejich vyvlastnění nacisty a komunisty v NDR. My, němečtí sociální demokraté, jsme na své podíly ve sdělovacích prostředcích hrdí!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Paní předsedající, mám ještě jednu připomínku, která se týká celého Parlamentu: v úterý 18. září byla po odchodu z Evropského parlamentu ve 23:00 paní Nieblerová brutálně napadena, sražena k zemi. Odcizili jí telefon, peníze, kreditní karty a všechny doklady. Závažnější je skutečnost, že jí přišel na pomoc belgický majitel restaurace, který přivolal záchrannou službu a policii. O půl hodiny později přijela paní Nieblerovou ošetřit záchranná služba. Výborně. O půl hodiny později policie stále nebyla na místě. Dosud na ně čekáme. Proto vyzývám předsedu, aby zde v Parlamentu intervenoval, protože se jedná již o třetí útok, kdy se policie nedostavila. Naše bezpečnost není v tomto městě zaručena...

(Potlesk)

... a zaručeny nejsou ani reakce úřadů. Požaduji velmi důraznou intervenci předsedy Parlamentu s cílem dosáhnout reakce ohledně tohoto útoku.

(Potlesk)

Předsedající. – Pan Daule, jak jste řekl, bohužel při četných příležitostech došlo k příhodám tohoto druhu, a proto je samozřejmě považuji za nepřijatelné.

Rozprava je ukončena.

Hlasování se bude konat na druhém říjnovém dílčím zasedání.

Písemná prohlášení (článek 149 jednacího řádu)

Véronique Mathieu (PPE), písemně. – (FR) Pro poslankyni Evropského parlamentu je mimořádně obtížné sledovat, jak se ukazuje na demokratickou zemi, jako je Itálie, což je účelem této rozpravy. Svoboda tisku je základní svoboda zakotvená v článku 21 italské ústavy. V Itálii existují soukromé a veřejnoprávní noviny, které odrážejí všechny politické tendence.

Při respektu pro tisíce lidí, kteří v mnoha zemích světa trpí útlakem a nemožností svobodného projevu je nemorální popisovat italský režim jako režim ničící svobodu. Kromě toho, jedním z nejzákladnějších znaků každého ústavního státu je to, že nabízí přístup k soudům pro každého občana, který má pocit krivdy. Tudíž skutečnost, že se předseda vlády republiky, který byl ve vnitrostátních novinách pomluven, rozhodl pro útok na své odpůrce právní cestou a nikoli paralelními způsoby typickými pro nedemokratické režimy, potvrzuje dobré zdraví italské demokracie.

A konečně je zásadně třeba upozornit na to, že Evropský parlament se nesmí stát sněmovnou, v níž se řeší sporné vnitrostátní problémy, které nijak nesouvisejí s pravomocemi Společenství. Vnitrostátní debaty je třeba řešit na vnitrostátní úrovni!

Iosif Matula (PPE), písemně. – (RO) Svoboda projevu je zakotvena mezi demokratickými kritérii, která jsme stanovili jako základ Evropské unie. Každý členský stát musí převzít svou odpovědnost a plnit kodaňská kritéria, včetně plnění v politické oblasti. Jsem však přesvědčen, že evropské orgány nesmí být využívány jakkoli a jakoukoli formou jako fórum pro řešení vnitřních politických sporů. Dnes jednáme o záležitostech, které se týkají vnitrostátní politiky členského státu, který má dosud funkční demokratické instituce. Osobně bezvýhradně podporuji absolutní svobodu tisku. Současně je tato svoboda spojena s nejvyšší odpovědností za to, že každý redakční kolektiv bude poskytovat pravdivé informace. V této sněmovně zazněly žádosti o přísnější předpisy upravující koncentraci vlastnictví a pluralitu sdělovacích prostředků na úrovni Společenství. Nesmíme však zapomínat, že členské státy vyjádřily svůj odpor vůči takové směrnici, protože nespadá do oblasti pravomoci Evropské unie. Evropská komise nicméně zveřejnila seznam ukazatelů plurality sdělovacích prostředků odvozený z nezávislé studie. Věřím, že je důležité přikládat těmto kritériím větší význam a používat je jako východisko pro budoucí směrnici v této oblasti. Je také důležité, abychom se pokusili nalézt řešení, namísto abychom vyslovovali obvinění.

Tiziano Motti (PPE), písemně. – (IT) Prohlášení, že svoboda informací je v Itálii upírána, je účelový a oportunistický útok na jednu z největších demokracií západu. Svoboda informací je upírána v zemích, kde diktátorské režimy brání svým poddaným rozšiřovat informovanost o každodenních událostech tím, že volí podle jejich přesvědčení nejvíce autoritativní zdroj. Internet má dnes v tradičně demokratických zemích, jako je Itálie schopnost odstranit všechny politické, geografické, ekonomické a sociální překážky pro informace. V některých zemích je však internet filtrován a mnoho internetových stránek považovaných za protivládni je zakázáno. V těchto zemích se občanská práva, jako je svoboda projevu, manželství a demonstrování, práva, u nichž si my na západě už ani neuvedomujeme jejich důležitost, protože jsme na ně zvyklí, ani vzdáleně neblíží koncepci nezcizitelnosti, který zaručuje naše ústava, protože prostě neexistují. Evropský parlament musí být místem růstu, rozprav a výměny osvědčených postupů mezi členskými státy. Nelze jej redukovat na elitní divadlo uvádějící zdarma premiéry z produkce kteréhokoli staršího malého provinčního divadla. Má-li být v Evropském parlamentu vedena rozprava o svobodě tisku v Evropě, prosím, ale měla by být konstruktivní a hodná prestižního orgánu, kterého jsme hrdou součástí.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), písemně. – (RO) „Svoboda tisku je pro demokratickou společnost nezbytná. Prosazovat a chránit tuto svobodu a respektovat její různorodost a její politické, sociální a kulturní poslání, je úkolem všech vlád.“ To je článek 1 Evropské charty svobody tisku. Pan Berlusconi zřejmě nejen popírá jednu ze základních hodnot demokratické společnosti, ale také využívá svůj vliv k manipulaci s veřejným míněním. V Itálii i v dalších zemích vlastní značnou část novin fyzické osoby ovládané jistými politiky, kteří pro ně určují politiku řízení, od níž se noviny nesmí odchýlit. V jiných zemích vláda používá peníze daňových poplatníků k financování novin, které využívá ke svému vlastnímu prospěchu. V Evropské unii, která hlásá demokracii a prosazuje demokratické hodnoty v celém světě, nesmíme dovolit omezování svobody tisku. Proto vyzývám Evropskou komisi, aby v blízké budoucnosti navrhla směrnici o svobodě tisku, která by měla

zejména omezit politické zásahy do hromadných sdělovacích prostředků a bránit vzniku jakéhokoli monopolu v této oblasti.

PŘEDSEDAJÍCÍ: paní WALLIS
místopředsedkyně

6. Schválení zápisu z předchozího zasedání: viz zápis

7. Hlasování

Předsedající. – Dalším bodem je hlasování.

(Výsledky a další podrobnosti hlasování: viz zápis)

7.1. Uvolnění prostředků z Fondu solidarity EU: Itálie, zemětřesení v oblasti Abruzzo (A7-0021/2009, Reimer Böge) (hlasování)

7.2. Předcházení kompetenčním sporů v trestním řízení a jejich řešení (A7-0011/2009, Renate Weber) (hlasování)

– *Před hlasováním:*

Renate Weber (ALDE). – Paní předsedající, v pozměňovacím návrhu 6 k bodu odůvodnění 18 bude na konec věty doplněn text v tomto znění: „není-li to nezbytně nutné pro prevenci a urovnání kompetenčních sporů při uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí“.

(Ústní pozměňovací návrh byl přijat)

7.3. Nominace do zvláštního výboru pro finanční, hospodářskou a sociální krizi (hlasování)

7.4. Summit G20 v Pittsburghu (24.–25. září 2009) (hlasování)

– *Před hlasováním o pozměňovacím návrhu 13:*

Sven Giegold (Verts/ALE). – Paní předsedající, chtěli bychom předložit tento ústní pozměňovací návrh k pozměňovacímu návrhu 13: „naléhavě žádá, aby byl vypracován systém hlášení v rámci jednotlivých zemí, který by investorům, podnikatelským partnerům a daňovým úřadům poskytoval komplexní pohled na každou z mateřských společností skupiny, což by vedlo k vytvoření účinnějšího a transparentnějšího přehledu o rozhodnutích založených na daňových předpisech“.

(Ústní pozměňovací návrh byl přijat; pozměňovací návrh 13 byl posléze zamítnut)

7.5. Důsledky hospodářské a finanční krize pro rozvojové země a pro rozvojovou spolupráci (hlasování)

Předsedající. – Tím je hlasování uzavřeno.

8. Vysvětlení hlasování

– *Ústní vysvětlení hlasování*

– **Zpráva: Renate Weber (A7-0011/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Vážená paní předsedající, to, že návrh rámcového rozhodnutí Rady o předcházení kompetenčním sporům v trestním řízení a jejich řešení byl předložen mimo jiné z podnětu České republiky

dokazuje, že Česká republika přikládá spolupráci v oblasti justice značnou důležitost. Vzhledem k citlivosti problematiky je však třeba dbát na to, aby se tato spolupráce pohybovala v mezích pravomocí svěřených Evropské unii zakládající smlouvou. To se v tomto případě děje. Slabým místem je naopak poměrně výrazná obecnost, např. v podobě chybějící lhůty pro odpověď do žádaného orgánu nebo chybějícího kritéria pro určení nejvhodnějšího justičního orgánu pro vedení trestního řízení. Vadou na kráse je rovněž slabé zapojení EUROJUSTU, který by přitom měl být ve středu pozornosti. Jako v orgánu evropské spolupráce v justičních věcech v něm dříve mnohem větší potenciál, než který je v návrhu rámcového rozhodnutí využít, když není ani stanovena povinnost informovat EUROJUST při řešení otázky trestního stíhání přeshraničních trestních činů v jednom členském státě.

Philip Claeys (NI). – (NL) Paní předsedající, hlasoval jsem proti této zprávě, nikoli však proto, že jsem proti výměně informací o trestním řízení mezi vnitrostátními orgány. Zjišťovat, zda v jiných členských státech neexistuje probíhající souběžné řízení pro stejnou skutkovou podstatu, je dobrá myšlenka.

Jsem však důrazně proti federalistickému tónu jednotlivých pozměňovacích návrhů. Vezměte si například pozměňovací návrh 3, který výslovně upírá každému členskému státu pravomoc rozhodovat o tom, které orgány jsou příslušné jednat. Nejsem nijak proti Eurojustu, nesmí se však změnit v jakousi „superinstituci“.

- Společný návrh usnesení: G20 Summit G20 v Pittsburghu (24.–25. září) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Paní předsedající, hlasoval jsem pro usnesení. Jsem rád, že Evropa ani nejvlivnější země nepodceňují závažnost situace, v níž se všichni nacházíme, a nehledají přístup typu „jedna velikost pro všechny“. Krizi zavinila řada složitých a vzájemně provázaných činitelů a cesta z ní nebude snadná.

Celosvětová finanční krize nám poskytuje i dobrou příležitost přehodnotit své priority a kroky, zvláště pokud jde o dlouhodobé řízení udržitelné hospodářské obnovy. Máme závazky vůči našim občanům, kteří očekávají, že se naše ekonomiky opět začnou pohybovat plnou rychlostí, aby bylo zajištěno efektivní fungování kapitálových trhů a poskytování úvěrů, zvládnutí nezaměstnanosti a vytváření pracovních míst a ochrana našich lidí, zvláště těch nejchudších a nejzranitelnějších. Nebude to lehké, ale věřím, že jdeme správným směrem.

Daniel Hannan (ECR). – Paní předsedající, zcela vážně navrhuje zhoršení. Příčinou finanční krize byly nadměrné státní zásahy: zaprvé v tom smyslu, že úrokové sazby byly záměrně drženy příliš nízké po příliš dlouhou dobu, což bylo spíše politické než tržní rozhodnutí, na němž mají spoluvinu všechny centrální banky, a dále v tom smyslu, že ještě nedávno, v minulém roce, naléhaly zákonodárné orgány na věřitele, aby dali k dispozici více levnějších úvěrů.

Vůdci států skupiny G20 se tedy sešli, a říkají: „Jaké je řešení? Více státních zásahů“. Myslím, jak jednou poznamenal Mark Twain, že pokud máte jen kladivo, začíná všechno vypadat jako hřebík. Pravda ale je, že každý jejich krok byl v nejlepším případě neúčinný a v nejhorším případě naši situaci aktivně zhoršil: odkupy, znárodnování, požadavek na postup proti daňovým rájům (kterými vlastně myslí země s konkurenceschopnějšími sazbami daně než mají sami) a masivní rozšiřování státní pravomoci pod záminkou „mimořádných událostí“. A nyní chceme reformovat celý finanční systém. Skončím slovy svého zesnulého krajana Justice Aspreye: „Reforma? Není to už tak dost špatné?“

Lena Ek (ALDE). – Paní předsedající, mám dvě připomínky k nedávnému hlasování o summitu G20 v Pittsburghu. Lituji, a podle mě je to odsouzeníhodné, že toto usnesení i materiály ze summitu G20 obsahují tak málo zmínek o řešení krize klimatu. Je zde zmíněna i Tobinova daň, která by podle mě mohla být novým způsobem financování rozvojové pomoci i pomoci pro rozvojové země v oblasti otázek klimatu.

Důvodem, proč jsem nehlasovala „ano“ pro pozměňovací návrhy, je to, že jsou formulovány velmi staromódně, jako bychom o Tobinově dani diskutovali před 20 lety. Cílem moderní formy diskuse o tom, zda se pro Organizaci spojených národů jedná o nový zdroj financování, je něco jiného, a doufám, že se k tomu tato sněmovna později vrátí.

- Návrh usnesení: Důsledky hospodářské a finanční krize pro rozvojové země a pro rozvojovou spolupráci (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Paní předsedající, podpořil jsem toto usnesení, protože jsem přesvědčen, že je čas, aby se všichni aktéři chopili své odpovědnosti a plnili své závazky vůči rozvojovým zemím. Je pravda, že celosvětová hospodářská a finanční krize těžce zasáhla i ty nejrozvinutější země, nesmíme však zapomínat,

že ještě více postihla země nejchudší. Musíme pamatovat na to, že rozvojové země krizi nezavinily, ale nyní nesou velké břímě.

Provádění cílů tisíciletí je nyní vážně ohroženo. Velice vítám, že skupina G20 uznala převzetí kolektivní odpovědnosti, a očekávám, že tyto sliby budou přeměněny na skutečné kroky.

Krisztina Morvai (NI). – Paní předsedající, podpořila jsem tuto zprávu, protože si myslím, že svět potřebuje nové paradigma – nové paradigma, v němž přejdeme o rozhodování plně založeného na penězích a zisku k rozhodování zaměřenému na člověka a společenství, a od logiky hospodářské soutěže k logice spravedlnosti.

Podle mě je tato zpráva přinejmenším zárodkem. Neříkám, že nové paradigma plně podporuje, alespoň však obsahuje jeho zárodky, konkrétně v bodě 2, kde uvádí: „domnívá se, že je naléhavě třeba provést radikální politickou reformu s cílem řešit systémové příčiny potravinové a finanční krize tím, že budou zavedeny nové demokratické a transparentní předpisy vztahující se na mezinárodní obchod i na mezinárodní finanční systém“.

Věřím a doufám, že to vezmeme velmi vážně. Existují základní příčiny této krize a my se skutečně musíme těmito příčinami systematicky a radikálně zabývat. Potřebujeme radikálně nové paradigma.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Pane předsedající, hlasovala jsem pro toto usnesení. Celosvětová finanční a hospodářská krize skutečně postihla všechny země, ale zvláště ničivý dopad měla na ty nejchudší. Krize nepříznivě ovlivnila všechny jejich zdroje financování a tyto země nejsou bez zahraniční pomoci schopny udržet to, čeho již dosáhly.

Krize ohrozila cíle tisíciletí stanovené pro rok 2015. Proto podporuji plán na dřívější než plánované provedení rozvojové pomoci ve výši 8,8 miliard EUR pro rozpočtovou pomoc a rychlá opatření k financování zemědělství a návrh na přidělení 500 milionů EUR pro výdaje na sociální zabezpečení. Nepodpořila jsem články tohoto usnesení týkající se Tobinovy daně.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Paní předsedající, hlasovala jsem pro usnesení a také pro pozměňovací návrhy na zavedení Tobinovy daně.

Učinila jsem tak z důvodů osobní důslednosti, protože v roce 2002, kdy jsem byla poslankyní Baskického parlamentu, tento parlament přijal usnesení, které uvádělo, že považujeme za nezbytné řešit otázku mezinárodních pohybů kapitálu v souladu s jejich sociálním a hospodářským dopadem v celém světě, že bychom měli zavést kritéria a mechanismy, které zajistí určité mechanismy pro sledování rozvoje lidstva a přispívání k němu, pro překonání nerovností mezi lidmi a sociálními sektory a pro rovnováhu životního prostředí, a že jsme povinni vybudovat mechanismy omezující spekulativní pohyby.

Stejně tak jsme byli přesvědčeni, že máme povinnost přispět k přípravě návrhů zabývajících se demokratickou kontrolou mezinárodních pohybů kapitálu a jejich sociálním dopadem. Rovněž jsme stanovili a schválili nutnost naléhavě zavést tzv. Tobinovu daň, která je daní z mezinárodních finančních transakcí určenou pro rozvojovou pomoc, a zavést demokratické mechanismy pro regulaci mezinárodního systému.

Uplynulo již několik let od doby, co Baskický parlament toto rozhodnutí přijal, a já jsem ráda, že Evropský parlament přijal usnesení, které sleduje stejný směr.

Daniel Hannan (ECR). – Paní předsedající, rád bych vám poblahopřál ke zručnému, obratnému a citlivému způsobu, jakým vykonáváte pravomoci předsedající.

Padesát let způsobovaly evropské obchodní a zemědělské politiky chudobu ve třetím světě, které bylo možné zabránit. Souběžně jsme vyloučili produkty ze zemí, kde je zemědělský vývoz často hlavním zdrojem příjmů, a ještě jsme situaci zhoršili vývozem svých vlastních přebytků, neefektivně dumpingových přebytků na jejich trhy. Pak jsme se pokusili zachránit své svědomí masivními programy pomoci, které nesloužily ke zlepšení stavu těchto zemí, ale naopak tím, že bylo zrušeno rozlišování mezi zastupováním a zdaněním, sloužily ke zpomalení demokratického rozvoje ve velké části světa.

Existuje jedna věc, kterou můžeme zítra učinit a která by měla v zemích, o nichž hovoříme, okamžitý, příznivý a transformační účinek: můžeme zrušit společnou zemědělskou politiku. Nejlepší na tom je, že by nás to vůbec nic nestálo. Naopak, naši zemědělci by na tom byli lépe, o náš venkov by bylo lépe pečováno, naše daně by klesly a ceny potravin by klesly, což by snížilo inflaci a zlepšilo stav světového hospodářství obecně.

A pokud byste si mysleli, že jsem zapomněl, nezměkl jsem a stále si myslím, že potřebujeme referendum o Lisabonské smlouvě: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Paní předsedající, pokrytectví a nedůslednost této sněmovny mě stále ohromují. Na jedné straně toto usnesení správně uvádí, že je ostuda, že z rozvojových zemí odcházejí ti nejlepší a nejnadanější lidé a že tento odliv mozků je pro jejich hospodářství škodlivý. Na druhé straně napříč politickým spektrem v této sněmovně existuje podpora pro modrou kartu Evropské unie a evropská přijímací střediska pro legální migraci v Africe: právě pro to, co tento odliv mozků způsobuje a udržuje. Zkušenosti přece ukázaly, že v Evropě zůstávají „kruhová migranti“. Existuje však i bezpočet dalších důvodů, proč jsem hlasoval proti tomuto usnesení, například závazek k větší a větší rozvojové pomoci EU. Má-li Evropa vůbec hrát svou úlohu v rozvojové spolupráci, měla by to být úloha koordinátora členských států a nikoli dárce.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Hodně práce, kterou vykonává tento Parlament a ostatní vlády v této oblasti, má podobu „hašení požáru“. Preventivní opatření jsou činěna s ohledem na změnu klimatu. Formou prevence však musí být i práce v oblasti nedostatečného rozvoje. Mnohé z problémů s přistěhovalectvím, kterým čelíme, nejsou politické, ale ekonomické, zejména v oblasti Středomoří, a proto musíme poskytovat pomoc, abychom zabránili růstu tohoto problému.

- *Písemná vysvětlení hlasování:*

- Zpráva: Reimer Böge (A7-0021/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *písemně.* – (RO) Hlasovala jsem ve prospěch žádosti Itálie o pomoc ohledně přístupu k Fondu solidarity Evropské unie pro obnovu regionu Abruzzo, rozsáhle zničeného zemětřesením v dubnu 2009, z důvodu humanitární pomoci zemi, která má potíže. S ohledem na důvod, proč tento nástroj na úrovni Evropské unie existuje, kterým je náprava přírodních katastrof a projevování solidarity s oblastmi postiženými katastrofou, chci upozornit na potřebu rychlejších postupů pro uvolňování požadovaných finančních prostředků pro postižené státy.

Louis Bontes, Barry Madlener a Laurence J.A.J. Stassen (NI), *písemně.* – (NL) Holandská strana za svobodu (PVV) je pro pomoc v mimořádné situaci, ale poskytování takové pomoci je věcí jednotlivých členských států a nikoli Evropské unie.

David Casa (PPE), *písemně.* – V dubnu 2009 došlo v Itálii k zemětřesení, které způsobilo velké škody. Z toho důvodu Komise navrhla využití Fondu solidarity Evropské unie ve prospěch Itálie. Události, k nimž v Itálii došlo, byly skutečně tragické. Proto souhlasím s tím, že využití Fondu solidarity Evropské unie je odůvodněné, a hlasoval jsem pro usnesení.

Edite Estrela (S&D), *písemně.* – (PT) Hlasovala jsem pro Bögeho zprávu o využití Fondu solidarity Evropské unie ve prospěch Itálie, protože jsem přesvědčena, že Evropská unie musí co nejrychleji reagovat na žádost této země o pomoc, aby zmírnila tragické důsledky zemětřesení, které postihlo italský region Abruzzo v dubnu 2009, vyžádalo si životy 300 lidí a způsobilo mimořádně závažné škody.

Diogo Feio (PPE), *písemně.* – (PT) Jak jsem již měl možnost uvést, jsem přesvědčen, že solidarita mezi členskými státy, a zejména evropská podpora pro země, které se staly obětí katastrof, představuje jasné znamení toho, že Evropská unie již není jen zónou volného obchodu. Přijetím zvláštních nástrojů pomoci, jako je Fond solidarity Evropské unie, EU prokazuje, že je tvář v tvář nepřízni osudu schopna zachovat jednotu, v situacích, které jsou zvláště náročné z hlediska lidských a materiálních zdrojů. Proto musím při této příležitosti uvítat a ještě jednou podpořit využití Fondu solidarity Evropské unie na pomoc obětem zemětřesení, které postihlo italský region Abruzzo v dubnu 2009.

Chtěl bych zopakovat své přání, aby Fond solidarity Evropské unie nebyl využíván příliš často, čímž mám na mysli, aby Evropa netrpěla mnoha závažnými mimořádnými událostmi, ale i přání, aby byly struktura a dostupnost fondu stále zlepšovány a často posuzovány, aby byly případné skutečné potřeby plněny rychle a nebyrokraticky.

João Ferreira (GUE/NGL), *písemně.* – (PT) Zpráva schvaluje využití Fondu solidarity Evropské unie ve prospěch Itálie po dubnovém zemětřesení, které si vyžádalo životy 300 lidí a způsobilo velmi závažné škody. Odhaduje se, že celkové přímé škody způsobené zemětřesením přesahují 10 milionů EUR, a událost byla podle kritérií pro zásah fondu označena za „závažnou přírodní katastrofu“ a jako taková spadá do hlavní oblasti použití tohoto právního základu.

Komise proto navrhuje uvolnit z Fondu solidarity Evropské unie částku 493 771 159 EUR. Nezapomínejme, že navrhovaná revize nařízení o založení tohoto fondu, kterou předložila Komise a kterou Parlament v květnu 2006 zamítl, je stále projednávána v Radě.

Jak vidíme, je mimo jiné důležité zajistit, aby regionální katastrofy byly nadále pro fond způsobilé, nebo i zabezpečit, aby bylo možné uznat zvláštní druh přírodních katastrof ve Středomoří a přizpůsobit tento fond z hlediska dob reakce a způsobilých opatření specifickým potřebám přírodních katastrof, jako je sucho a požáry.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *písemně*. – (RO) Dnes jsem hlasoval pro Bøgeho zprávu o využití fondu solidarity ve prospěch Itálie. Vítám, že tato zpráva byla i přes obtíže zařazena na pořadu jednání. Správní orgán Parlamentu musí v budoucnosti podobné situace předvídat. Technické důvody nelze využívat k odkladu hlasování o zprávách, které mají závažné důsledky pro evropské občany. Evropská komise musí přezkoumat postupy pro využití Fondu solidarity s ohledem na urychlení vyplácení grantů. Musí být zaveden systém zálohových plateb na základě okamžitého prvotního posouzení utrpěných přímých škod. Konečná platba pak musí vycházet z konečných výpočtů přímých škod a z důkazů o preventivních opatřeních přijatých v důsledku katastrofy.

David Martin (S&D), *písemně*. – Hlasoval jsem pro pozměňovací návrh 7. Jsem rád, že se podařilo rychle zorganizovat služby pro hlasování, a doufám, že Itálii požadované finanční prostředky budou poskytnuty co nejrychleji, aby zajistily rychlou a efektivní pomoc.

Barbara Matera (PPE), *písemně*. – (IT) Chci poděkovat Parlamentu za to, že na mou žádost včera zajistil jako celek prováděné hlasování o využití fondu solidarity pro zemětřesení v regionu Abruzzo, k němuž došlo v dubnu a které způsobilo velice vážné lidské a materiální ztráty. Skutečně nebyl žádný důvod odkládat, byť jen na dva týdny, hlasování, jež má tak závažný dopad na životy evropských občanů v obtížné situaci.

Evropská komise ve velmi krátké době provedla předběžné šetření a přidělila Itálii přesnou částku, kterou požadovala, jmenovitě 493 771 159 EUR. To by mohla být dosud nejvyšší přidělená částka z tohoto fondu. Tímto hlasováním tak Parlament prokazuje plnou solidaritu a jednotu s postiženými obyvateli. Obvykle trvá využití prostředků z fondu v průměru zhruba 18 měsíců. Tentokrát jsme provedli konzultační fázi v Parlamentu velice rychle, s ohledem na to, že k zemětřesení došlo jen před pěti měsíci. Proto upřímně doufám, že Komise a Rada co možná nejvíce zkrátí harmonogramy pro zbývající část postupu a zajistí, aby Itálie získala přístup k finančním prostředkům do konce roku.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *písemně*. – Dopady zemětřesení v regionu Abruzzo byly ničivé a tragické a financování, které jsme dnes schválili, samozřejmě nemůže nahradit strašnou ztrátu života či fyzické zničení Společenství způsobené touto přírodní katastrofou. Financování z Fondu solidarity Evropské unie však bude mít pro region a jeho dlouhodobou obnovu skutečný význam a existence a efektivní fungování tohoto fondu prokazují solidaritu mezi členskými státy Evropské unie. Programy a mechanismy zajišťující praktická opatření nás posilují jako unii a umožňují nám lépe se vypořádat k krizemi, ať již jde o hospodářský pokles či přírodní katastrofy. Měli bychom nadále podporovat tato praktická opatření zajišťující pomoc pro členské státy v dobách skutečné potřeby. Politika nám umožňuje události ovlivňovat a řídit, ale v případě událostí, jako jsou přírodní katastrofy, které přesahují oblast politiky, můžeme rozvíjet tyto důležité mechanismy, které nám pomáhají překonávat krize.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *písemně*. – (PL) Tváří v tvář tragédii, při níž lidé ztratili své milované a v mnoha případech veškerý svůj majetek a nádherné starobylé město bylo zničeno, je podpora takového návrhu gestem prosté slušnosti. Fond solidarity EU je příkladem efektivní společné akce EU v případě, kdy byl jeden z jejích členů takovou tragédií zasažen. Fond solidarity EU umožňuje rychlou mimořádnou pomoc a je bezpochyby kladným signálem pro občany EU.

Derek Vaughan (S&D), *písemně*. – Vítám kladné hlasování o uvolnění finančních prostředků při oběti zemětřesení v regionu Abruzzo. Naše reakce na přírodní katastrofy, jako je devastace, kterou jsme viděli v Itálii, musí přesáhnout oblast politiky. Kroky na pomoc obětem této katastrofy, aby tito lidé mohli znovu vybudovat své životy, domovy a budoucnost, to je něco, s čím bude souhlasit každý poslanec tohoto Parlamentu, který má alespoň špetku lidskosti.

Fond solidarity EU nám umožňuje, abychom jednali jako Společenství a zmírnili neštěstí a utrpení. Od doby svého zřízení byl fond využit na pomoc lidem ve více než polovině členských států a při více než 20 katastrofách od povodní po lesní požáry, sucha a sopečné erupce. Víím, že i obyvatelé Walesu patřili k těm, kdo využili financování po strašných povodních v roce 2007.

Je třeba však sledovat příjmy fondu a existuje závažný důvod, proč by měl fond mít možnost svých vlastních zdrojů, aby nebyly využitím fondu ovlivněny jiné projekty.

Doufám, že tyto peníze jistým způsobem nepřispějí jen k obnově budov, ale i zničených společností.

- Zpráva: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), písemně. – (RO) Zlepšování soudní spolupráce v trestních řízeních mezi orgány, jež mají souběžné pravomoci, je velmi významné opatření. Jestliže jednání, které vedlo ke spáchání trestného činu, spadá do soudní příslušnosti dvou či více členských států, musí být trestní řízení vedeno v nejvhodnější oblasti soudní příslušnosti, přičemž je nutné vytvořit společný a jednotný rámec pro objektivní a transparentní volbu takové oblasti pravomoci. Neúspěšné uplatňování zásady *ne bis in idem*, která je uvedena v Úmluvě k provedení Schengenské dohody, porušuje základní práva a směřuje proti cíli Evropské unie spočívajícímu ve vytvoření společného prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Zpráva, pro kterou jsem hlasovala, zdůrazňuje záruku dodržování této zásady v celém evropském soudním prostoru, a nikoli jen v rámci vnitrostátních řízení. Proto vítám přijetí této zprávy při včerejším zasedání.

Vilija Blinkavičiūtė (S&D), písemně. – (LT) Hlasovala jsem pro tuto zprávu, protože záležitosti kompetenčních sporů je třeba řešit co nejefektivněji a se snahou o konsenzus. Mělo by nás těšit, že zásada *ne bis in idem* je u vnitrostátních soudů zajištěna. Je politováníhodné, že zpráva nestanovuje metody urovnání kompetenčních sporů, které by určovaly, který stát by měl být příslušný. Úloha Eurojustu rovněž není jasně definována. Tato zpráva je však podnětem pro snahu o další důležitá rozhodnutí v oblasti občanské svobody, práva a vnitřních věcí.

David Casa (PPE), písemně. – Ve stále globalizovanějším světě a v situaci, kdy v Evropské unii existuje 27 členských států, je možnost existence kompetenčních sporů velká a může vést k problémům. Hlasoval jsem tedy pro zprávu.

Carlos Coelho (PPE), písemně. – (PT) Jsem přesvědčen, že je nezbytné zvýšit účinnost trestního řízení a současně je třeba zajistit řádnou správu soudnictví. Toto rámcové rozhodnutí přispěje k prevenci a řešení kompetenčních sporů, zajistí, aby řízení započalo v nejvhodnější oblasti soudní příslušnosti a zvýší transparentnost a objektivnost volby soudní příslušnosti v trestních věcech v situacích, kdy se na události vztahuje soudní příslušnost více než jednoho členského státu.

Doufám, že tímto způsobem lze předejít souběžným a zbytečným trestním řízením, aniž by to však vedlo ke zvýšené byrokracii při řešení případů, u nichž jsou rychle dostupné vhodnější možnosti. Například v případech, kdy již členské státy zavedly pružnější nástroje či dohody, musí mít takové nástroje a dohody přednost. Existence situací, v nichž mohou stejní lidé čelit souběžným trestním řízením, týkajícím se stejných událostí a v různých členských státech, může skutečně vést k porušování zásady *ne bis in idem*, která musí být efektivně uplatňována v celém evropském soudním prostoru. Rovněž podporuji zvýšenou účast Eurojustu od počátku daného postupu.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson a Marita Ulvskog (S&D), písemně. – (SV) My, švédští sociální demokraté, jsme se rozhodli zdržet se hlasování, protože jsme přesvědčeni, že samy členské státy by měly rozhodovat, které orgány by měly být v konzultačních řízeních považovány za příslušné. Rovněž jsme přesvědčeni, že účast Eurojustu by měla být doplňková a vedlejší oproti úloze členských států a že mandát agentury by neměl být tímto rozhodnutím nijak rozšiřován.

Mnoho bodů ve zprávě Parlamentu však skutečně zlepšuje návrh rámcového rozhodnutí. Je důležité, nejen pro vnitrostátní orgány, ale také zvláště pro osoby podezřelé nebo obviněné z trestného činu, aby existovaly jasné termíny, procesní záruky a jiné ochranné mechanismy.

Diogo Feio (PPE), písemně. – (PT) Koordinovaný postup členských států ve věci předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení je nezbytný pro efektivnější justici při vedení řízení tohoto druhu. Proto je žádoucí soustředit trestní řízení, která se dotýkají různých oblastí soudní příslušnosti, v jediném členském státě, podle objektivních kritérií a za účelem nezbytné transparentnosti, nejen proto, aby se předešlo plýtvání časem a zdroji, ale i vzhledem k souvisejícím nákladům a protože je nutné zvýšit jednotnost a účinnost řízení.

Proto je nutný přímý kontakt, také co možná nejstručnější, mezi příslušnými vnitrostátními orgány, pro určení soudní příslušnosti a příslušný převod řízení. V této souvislosti je důležité mít na paměti práva obviněného v celém trestním řízení, protože jeden z hlavních cílů Evropské unie spočívá v tom, že svým občanům nabídla prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic.

João Ferreira (GUE/NGL), písemně. – (PT) Hlasovali jsme proti této zprávě kvůli posílení úlohy Eurojustu, které hodlá zavést. Z právního hlediska návrh rámcového rozhodnutí, který předložila Rada, především lépe chrání spravedlnost přijatých rozhodnutí, protože jasně zaručuje zásadu *ne bis in idem*: osoba nesmí být odsouzena dvakrát ve stejném trestním řízení. Přestože zpravodajka tuto skutečnost uznala, předložené pozměňovací návrhy posilují úlohu Eurojustu v oblastech spadajících do výhradní pravomoci členských států. Tímto způsobem a prostřednictvím svých předpokládaných zásahů do řízení je Eurojust zřizován jako vyšší autorita než členské státy, protože jim je ubírána možnost dojít k dohodě na tom, kdo má v řízení pravomoc.

Nemyslíme si, že je pro odůvodnění toho všeho přijatelné „plýtvání časem a zdroji“. Převod soudních příslušností členských států z hlediska spravedlnosti a v ostatních oblastech na EU oslabuje svrchovanost členských států a nebude sloužit zájmům veřejnosti při obraně jejich práv, svobod a záruk. Dle našeho názoru je to další příklad přesně takové věci.

Bruno Gollnisch (NI), písemně. – (FR) Zásada *ne bis in idem*, podle níž nelze stejnou osobu soudit dvakrát za stejný trestný čin, je základní zásadou práva v demokracii. Sám jsem obětí porušování této zásady ve Francii, protože mě stále nařízení vlády trestně stíhá ve věci, v níž mě kasační soud uznal zcela nevinným.

Za to vděčím zejména zneužití pravomoci ze strany paní Wallisové, zpravodajky ve věci mé imunity, která využila všechny dostupné triky, aby mě zbavila ochrany, na níž bych měl nárok, pokud by byla dodržována pravidla spravedlnosti, morálky a judikatury tohoto Parlamentu.

Cílem zprávy paní Weberové však není předcházet těmto případům *ne bis in idem*. K tomu je zde Evropská úmluva z roku 2000, která zřejmě funguje ke spokojenosti právních odborníků a v souladu se zásadami právního státu.

Ne, cílem zprávy paní Weberové je hlavně dát Eurojustu, který by mnozí rádi změnili na evropskou prokuraturu, pravomoci kontrolovat vnitrostátní jurisdikce a rozhodovat o nich. Proto jsme hlasovali proti.

Ian Hudghton (Verts/ALE), písemně. – Hlasoval jsem pro zprávu paní Weberové o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení. Závažná trestná činnost má stále více přeshraniční povahu a EU musí hrát v boji proti takové činnosti významnou úlohu. Jasnější postupy pro výměnu informací v trestním řízení zdokonalí spolupráci mezi členskými státy a zlepší možnosti jednotlivých států bojovat s trestnou činností. Vždy je třeba brát ohled na základní práva a dle mého názoru zpráva paní Weberové navržené rámcové rozhodnutí zlepšuje.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), písemně. – Rozhodla jsem se zdržet konečného hlasování. Ačkoli v celkovém hlasování existují určité dobré pozměňovací návrhy ve věci lidských práv (např. pozměňovací návrhy 6 a 15), jsou zde i pozměňovací návrhy, které přesouvají pravomoci členských států na Eurojust (např. pozměňovací návrhy 3, 9, 16, 17 a 18). Jsem přesvědčena, že tyto pravomoci by měly členským státům zůstat.

Návrh Konference předsedů: nominace do zvláštního výboru pro finanční, hospodářskou a sociální krizi

Diogo Feio (PPE), písemně. – (PT) Zřízení zvláštního výboru pro finanční a hospodářskou krizi se může ukázat jako nezbytný krok při přípravě budoucnosti Evropské unie. K plnění úkolů a návrhů, které tento zvláštní výbor představí, jsou naprosto nutné zkušenosti jeho členů. Jsem přesvědčen, že seznam členů zahrnuje poslance této sněmovny, kteří jsou vážení a mají velké zkušenosti v oblastech postižených v nynějším kontextu krize. Budou proto také schopni přispět k projednání a představení příslušných opatření určených k nápravě chyb finančního systému, jež k současné situaci vedly, a významně přispějí k přípravě na případné přijetí řádně odůvodněných a lepších právních předpisů v budoucnosti.

Rovněž jsem přesvědčen, že tento výbor bude muset existovat i po předpokládaných 12 měsících a že jeho složení bude možná přezkoumáno, aby bylo možné sledovat a posuzovat opatření přijatá v rámci současné krize.

- Společný návrh usnesení: Summit G20 v Pittsburghu (24.–25. září) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), písemně. – (PT) Těší mě dohody uzavřené na summitu skupiny G20 v Pittsburghu. Jsem si jista, že se jedná o krok správným směrem. Bezprostředními prioritami musí být zajištění silného a udržitelného růstu reálné ekonomiky, zaručení řádného fungování úvěrových a kapitálových trhů, podpora

a prosazování zaměstnanosti a ochrana lidí před nepříznivým dopadem krize, se zvláštní pozorností věnovanou těm nejchudším a nejzranitelnějším.

Rychlý růst veřejného dluhu a rozpočtových schodků je znepokojivý. Je třeba posílit význam vybudování dlouhodobě udržitelných veřejných financí, aby se předešlo nadměrnému zatížení budoucích generací. Nicméně, chybějící posouzení hlavních selhání regulace a dohledu, která způsobila finanční krizi, je politováníhodné. Je prioritou pochopit, co se na této úrovni stalo, a tím předejít opakování chyb z minulosti.

Dominique Baudis (PPE), *písemně*. – (FR) Svět čelí rozporu, jehož řešení bude obtížné. Na jedné straně vyžaduje hospodářská krize a její sociální důsledky naléhavá opatření k opětovnému nárůstu pracovních míst. To bylo na pořadu jednání skupiny G20 v Pittsburghu. Na druhé straně, a to bude výzva pro kodaňskou konferenci, je právě tak naléhavé bojovat se změnou klimatu omezením spotřeby energie. Jinými slovy, musíme stroj znovu nastartovat a zajistit, aby produkoval méně znečištění. Kromě toho nelze tyto dva problémy řešit postupně, oba jsou naléhavé. Obnova hospodářské činnosti je naléhavá a naléhavé je i omezení důsledků hospodářské činnosti. Na včerejším zasedání skupiny G20 a na zítřejší konferenci o změně klimatu se musí Evropská unie dát úzkou cestičkou mezi oběma stejně ohromnými hrozbami. Co nejrychleji musí být zřízeny evropské orgány podle Lisabonské smlouvy přijaté 27 zeměmi Unie. Hrou o čas pro pozdrzení tohoto okamžiku na sebe český prezident, pan Klaus, bere velkou odpovědnost vůči 500 milionům občanů Unie.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *písemně*. – (LT) Evropská unie potřebuje přísnější dohled nad finančním trhem, za nějž by byla odpovědná jediná instituce (G20). Je důležité zajistit dlouhodobou fiskální stabilitu, aby budoucí generace neunesly příliš velkou zátěž, a vytvořit více pracovních míst a chránit lidi před dopadem krize. Zvláště je důležité upřednostnit tvorbu pracovních míst, zajistit růst velké a stabilní reálné ekonomiky, řádně chránit kapitálové trhy a úvěrovou činnost, udržet a stimulovat zaměstnanost i chránit obyvatele před nepříznivými důsledky krize a věnovat přitom pozornost těm nejchudším a nejhůře postiženým. Dnes musíme posílit sociální dialog na všech úrovních tím, že se pokusíme vyhnout se snižování mezd a zajistit růst mezd úměrný růstu produktivity. Tvorba nových pracovních míst pak musí být považována za nejdůležitější cíl.

Pascal Canfin (Verts/ALE), *písemně*. – Skupina Verts/ALE hlasovala pro usnesení o summitu G20 z několika důvodů, k nimž patří mimo jiné tyto: – zmínkou o potřebě vypracování nových ukazatelů přesahujících rámec HDP dává EP jasný signál, že „hospodářská obnova“ nesmí být založena na „přístupu běžné praxe“, což je v souladu s naším požadavkem na přípravu „Nového zeleného údělu“; – usnesení trvá na nutnosti řešit globální nerovnováhu, zejména nerovnováhu směnných kurzů a nestálost cen komodit v mnohostranném rámci; – usnesení vysílá dobrý signál ohledně stanovení daně z finančních transakcí, což dosud nebylo; – pokud jde o finanční krizi, EP vydává důrazné prohlášení o mezinárodní koordinaci, jejímž cílem by mělo být vyhnout se regulační arbitráži. Rovněž zdůrazňuje, že zdokonalení pravidel obezřetnosti v kontextu skupiny G20 spočívá v přístupu „minimální harmonizace“, který nesmí Evropské unii bránit v uplatňování vyšších standardů; – pokud jde o dohled nad finančními odvětvími, učinil EP významný krok k lepšímu a centralizovanějšímu přístupu k dohledu nad finančním trhem, kdy je konečným cílem zřízení jediného orgánu finančního dohledu.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *písemně*. – (PT) Skupina G20 se zavázala dosáhnout dohody na kodaňském summitu a je nezbytné, aby EU v jednáních nadále hrála vedoucí úlohu s cílem ustanovit dalekosáhlou a spravedlivou dohodu. Dohoda v Kodani může motivovat hospodářský růst, prosazovat čisté technologie a zajišťovat tvorbu nových pracovních míst v průmyslových i rozvojových zemích.

Pro dosažení silné dohody v Kodani je nezbytná existence dohody o finanční a technické podpoře pro čistou energii z obnovitelných zdrojů a energetickou účinnost v rozvojových zemích. Je důležité definovat konkrétní model pro maximalizaci šancí na uzavření dohody v Kodani. Mezinárodní dohoda musí zajišťovat kolektivní snižování emisí skleníkových plynů podle doporučení čtvrté hodnotící zprávy Mezivládního panelu pro změnu klimatu (25–40 % v roce 2020 oproti roku 1990) a musí stanovovat dlouhodobé snižování pro EU a ostatní průmyslové země nejméně o 80 % do roku 2050 oproti roku 1990.

David Casa (PPE), *písemně*. – Summit G20, který se konal v Pittsburghu ve dnech 24. a 25. září byl úspěšný v různých oblastech, například v oblasti jednání o potřebě řešení hlavních příčin finančních krizí, aby se podobné události v budoucnosti nemohly opakovat. Souhlasím s tím, a proto jsem hlasoval pro usnesení.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic a Alf Svensson (PPE), *písemně*. – (SV) Dnes jsme hlasovali pro usnesení o G20. Rozhodli jsme se však hlasovat proti zavedení

daně z finančních transakcí, protože by směřovala proti tvorbě kapitálu v chudých zemích a zpomalovala by rozvoj a růst, který za posledních 30 let pozvedal obyvatele a země z chudoby. Rovněž jsme byli proti zřízení anticyklického fondu pro pracovní místa na mezinárodní úrovni, protože existuje riziko, že fond zachová staré a zastaralé struktury, a tím zabráni nárůstu a rozvoji nových pracovních míst. Fond by vyžadoval zavedení mezinárodního daňového a distribučního systému bez jakékoli demokratické kontroly a s jasným rizikem všech druhů korupce. Je důležité, aby byli lidé postižení krizí schopni získat podporu a pomoc, ale tato otázka se nejlépe řeší na vnitrostátní úrovni a nikoli pomocí byrokratického mezinárodního systému.

Marielle De Sarnez (ALDE), písemně. – (FR) Delegace volených zástupců hnutí *Mouvement Démocrate* (skupina Aliance liberálů a demokratů pro Evropu – Francie) vítá přijetí usnesení o závěrech skupiny G20. Tímto hlasováním Evropský parlament potvrzuje že: EU si musí vytvořit systém finančního dohledu a jediný finanční orgán; potřebujeme se dát cestou dlouhodobé fiskální stability, abychom nepoškozovali budoucí generace; bezprostředními prioritami musí být tvorba pracovních míst a ochrana občanů před dopadem krize. Hlasovali jsme pro pozměňovací návrhy 5, 8, 11, 12 a 13 a litujeme, že Evropský parlament nepostoupil dále ve věci účetní transparentnosti, boje proti daňovým rájům a závazkům v oblasti životního prostředí („Nový zelený úděl“). Rovněž bychom chtěli zopakovat svůj zájem o daň z finančních transakcí odvozenou od vzoru Tobinovy daně. V této souvislosti vyzýváme Evropský parlament k zahájení diskusí o definici takové daně.

Frank Engel (PPE), písemně. – (FR) Jakkoli souhlasíme s hlavními směry usnesení Evropského parlamentu o summitu G20 v Pittsburghu (a proto jsme je podpořili), chce lucemburská delegace skupiny Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů) vyjádřit jisté výhrady ohledně prvků tohoto usnesení, které jsou neuspokojivé.

Zaprvé závěry z Pittsburghu uvádějí, že je nutné zajistit, aby příjemci záchranných opatření přispívali na náklady takových opatření. To není to samé, jako zavedení daně z finančních transakcí, jak usnesení Parlamentu naznačuje. Zadruhé doporučujeme systém finančního dohledu, který v budoucnosti zkombinuje vnitrostátní orgány dohledu a tři evropské orgány, jejichž zřizování probíhá v rámci evropského legislativního procesu.

A konečně, je důležité zabránit rozšířenému užívání pojmu „daňové ráje“ převzatého od skupiny G20. Na „šedý seznam“ byly svévolně zařazeny jurisdikce, které rozhodně daňovými ráji nejsou, zatímco skutečné daňové ráje nadále unikají všem formám tlaku ze strany G20 a OECD. Nazývat země s mírným zdaněním daňovými ráji nám nepomůže dojít ke konci krize, jejíž kořeny jsou jinde.

Edite Estrela (S&D), písemně. – (PT) Hlasovala jsem pro usnesení Evropského parlamentu o summitu G20, který se konal v Pittsburghu ve dnech 24. a 25. září, protože jsem přesvědčena, že současné hospodářské obtíže musí být využity jako příležitost k prosazení cílů Lisabonské strategie a potvrzení závazku k boji proti nezaměstnanosti a změně klimatu, jakož i k vytvoření evropské strategie, jež povede k dlouhodobě udržitelné hospodářské obnově. Je však politováníhodné, že nebyl přijat návrh určitého druhu Tobinovy daně z finančních transakcí, protože tato daň by umožnila omezit nadměrné spekulace a v dlouhodobém výhledu by podpořila finanční stabilitu a investice.

Diogo Feio (PPE), písemně. – (PT) Na pozadí celosvětové hospodářské krize se závažnými sociálními důsledky se rozhodnutí přijatá skupinou G20 stávají velice důležitá. Právě díky koordinovanému úsilí členů skupiny G20 budeme schopni vybudovat finanční systém, který v budoucnosti přispěje k rovnoměrnějšímu a udržitelnějšímu hospodářskému rozvoji a předejdeme tak krizím podobným té, kterou právě zažíváme.

My v Evropské unii nemůžeme jednat na vlastní pěst, a přijímat pravidla, která nebudou sdílet ostatní země, což by v globalizovaném světě, v němž žijeme, evropskou ekonomiku postavilo do nevýhody.

José Manuel Fernandes (PPE), písemně. – (PT) Jsem potěšen dohodami, kterých bylo na summitu G20 v Pittsburghu dosaženo. V důsledku globalizace kapitálu opatření pro boj proti novým krizím a pro jejich prevenci vyžadují maximální možnou mezinárodní spolupráci. Těší mě uvedené dohody, které mají na paměti hospodářský růst, podporu zaměstnanosti a regulaci trhů, a doufám, že tyto cíle se v široké míře uskuteční. Pokud jde o daň z finančních transakcí, která má umožnit kontrolu nadměrných spekulací a povzbudit dlouhodobé investice, dává tato daň smysl pouze v případě, že bude uplatněna v globálním měřítku.

João Ferreira (GUE/NGL), písemně. – (PT) Dnes přijaté usnesení je v souladu se stanovisky, která již přijaly různé orgány Evropské unie včetně Evropského parlamentu v rámci snahy o zakrytí skutečných příčin hospodářské a sociální krize a prostřednictvím manipulace krize o urychlení a povzbuzení dalšího pokračování

a přípravy politik, které krizi zavinily. Mimo jiné, pokud jde o daňové ráje, usnesení pouze uvádí, že tyto ráje „znemožňují finanční regulaci“, a doporučuje pouze „zlepšení daňové transparentnosti a výměny informací“.

To, co je nezbytné a co usnesení nezmiňuje, je nutnost vymanit se z neoliberálních politik liberalizace a privatizace služeb, útoků na práva pracujících a ničení výrobní infrastruktury. Tyto politiky jsou odpovědné za zhoršování životních podmínek, zadluženost, zvýšenou nezaměstnanost, nejistotu pracovních míst a chudobu. Je nutné oceňovat práci a pracující, chránit produktivní odvětví a veřejné služby, efektivně podřizovat hospodářskou moc moci politické, bojovat proti korupci a hospodářské trestné činnosti a trestat ji, stejně jako ukončit daňové ráje.

Robert Goebbels (S&D), písemně. – (FR) Hlasoval jsem proti všem pozměňovacím návrhům, které předložila skupina Zelených/Evropské svobodné aliance k usnesení o G20, abych tak protestoval proti taktice této skupiny spočívající v opakovaném otevírání rozprav obecně demagogickými pozměňovacími návrhy. Zelení dojednali společný návrh usnesení a dosáhli úspěchu u mnoha pozměňovacích návrhů. Přesto společné usnesení nepodepsali, aby mohli předvést scénu v plénu.

Bruno Gollnisch (NI), písemně. – (FR) Hlasovali jsme proti usnesení o G20 z jednoho dobrého důvodu: nijak nezpochybňuje celosvětový finanční systém, který představuje kořeny krize. Dokonce uvádí, že potřebujeme ještě více globalizace, ještě více liberalizace s takzvanou ochranou mnohostranných institucí a orgánů, které se mají stát globální vládou.

Odmítnutí změny systému však zaručuje selhání několika málo užitečných a nutných navržených opatření. Pokusy o záchranu systému za jakoukoli cenu, jaké jsou činěny dnes, s trhy, jež jsou ve stále větší míře odtrženy od reálné ekonomiky, vydláždí cestu dalším krizím a zajistí, že deklarovaného cíle spočívajícího v tvorbě pracovních míst nebude dosaženo.

Hospodářství neexistuje samo pro sebe: je to pouze prostředek k dosažení politických cílů, pokroku ve společnostech a lidském rozvoji. Dokud se budete podřizovat jeho údajným požadavkům a ustupovat před takzvanými neměnnými zákony trhu, žádné problémy nevyřešíte.

Sylvie Goulard (ALDE), písemně. – (FR) Jménem skupiny Aliance liberálů a demokratů pro Evropu chci vysvětlit, proč jsme se zdrželi hlasování o pozměňovacím návrhu skupiny Zelených/Evropské svobodné aliance o dani podle vzoru Tobinovy daně. Naše skupina se rozhodla zřídit pracovní skupinu pro tuto otázku, aby vyjasnila cíle a praktické podrobnosti této daně. Pak budou politické skupiny s plnou znalostí opravdu schopny shodnout se na společném přístupu k této problematice, který bude mít stejný význam pro všechny a bude obhajitelný u příslušných mezinárodních orgánů.

Ian Hudghton (Verts/ALE), písemně. – Hlasoval jsem pro usnesení o summitu G20 v Pittsburghu. Současná hospodářská krize je skutečně celosvětová co do svých kořenů i dopadů proto je k nalezení řešení nezbytná koordinovaná mezinárodní akce. Všechny vnitrostátní vlády musí při těchto řešeních sehrát svou úlohu a společná akce na úrovni EU zajistí, aby mohla být Evropa na čele snah o celosvětové oživení. Skotská vláda prosazuje program, jehož cílem je podpora pracovních míst a společenství, posilování vzdělání a kvalifikace a investice do inovací a průmyslových odvětví budoucnosti. Spolu s dalšími zeměmi Evropy budeme schopni zvládnout tyto náročné výzvy před nimiž nyní stojíme.

Arlene McCarthy (S&D), písemně. – Já i mí kolegové z Labouristické strany důrazně podporujeme úsilí skupiny G20 ve věci přípravy daně z finančních transakcí. Po nákladech, které daňoví poplatníci utrpěli během krize, musíme zajistit, aby finanční odvětví přispívalo plně a spravedlivě ke zlepšení veřejných financí. Tobinova daň je jedním modelem daně z finančních transakcí, který byl navržen. Nepodpořili jsme pozměňovací návrh 8, protože musíme zvážit všechny možnosti, spíše než se zavazovat konkrétně k dani typu Tobinovy daně. Kromě toho pozměňovací návrh naznačuje, že by měla být zvážena jednostranná evropská forma takové daně. Průmysl finančních služeb je globální průmysl a my musíme nadále usilovat o zajištění daně z transakcí, která bude efektivní a proveditelná na globální úrovni.

David Martin (S&D), písemně. – Zdržel jsem se hlasování o pozměňovacím návrhu 8 o dani z finančních transakcí. Jsem pro takovou daň, ale jsem přesvědčen, že aby byla efektivní, musí se jednat o daň na globální a nikoli jen evropské úrovni.

Franz Obermayr (NI), písemně. – (DE) Společný návrh usnesení o summitu G20 v Pittsburghu obsahuje mnoho kladných prvků. Například jasně poukazuje na obtíže s opatřeními pro stimulaci fiskální politiky, která zavedla většina států. Konsolidace vnitrostátních rozpočtů musí v nadcházejících letech získat

významnou úlohu. Rovněž vítám pokus vypořádat se s příčinami krize, s odkazem na bezuzdné spekulace a nedostatek regulace na finančním trhu. Tento pokus je však pouze povrchní. Nijak neproniká ke skutečným a potřebným reformám. Vzhledem k obrovské krizi, v níž se stále nacházíme a která pro nás bude bohužel znamenat mnohem více nezaměstnaných, je to příliš málo. Z tohoto důvodu jsem se hlasování zdržel.

Andreas Mölzer (NI), *písemně*. – (DE) Návrh usnesení o summitu G20 v Pittsburghu výslovně uvádí, že krize je výsledkem lehkomyšlného a nezodpovědného a riskantního chování některých finančních institucí a také nedostatečné regulace na finančním trhu. Dvěře tak byly dokořán otevřeny pro čisté spekulace. Proto je ještě důležitější rychle přijmout vhodná pravidla pro trhy. Myšlenky předkládané v tomto smyslu v návrhu jsou v podstatě velmi vítané. Bohužel však návrh stojí i za ustanoveními rámce Basilej II, která, jak ze zkušenosti víme, vedla k tomu, že tok kapitálu do malých a středních podniků prakticky vyschl. Důsledné zrušení bankovního tajemství není nic, co bych mohl podpořit s ohledem na mnoho drobných klientů bank, a z toho důvodu jsem se rozhodl se konečného hlasování zdržet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *písemně*. – (PT) Nejprve bych chtěla ocenit skutečnost, že na zasedání skupiny G20 byly řešeny tak důležité otázky, jako je udržitelný hospodářský růst, zaměstnanost a možné projevy změny klimatu, které by mohly ovlivnit obyvatelost naší planety. Jedná se o aktuální globální problémy, které jsou všeobecně považovány za životně důležité pro evropský proces růstu.

V tomto ohledu vítám, že bylo rozhodnuto zachovat stimulační prvky pro hospodářskou obnovu a byl vyjádřen závazek ke strategii, která může umožnit realizaci zásad lisabonské agendy, zejména globální zájem o provádění globálního paktu o pracovních místech. Zde je důležité zdůraznit naléhavou potřebu vytvoření anticyklického fondu pro pracovní místa na mezinárodní úrovni a přijetí náročných balíčků fiskálních opatření, které by podporovaly vytváření nových pracovních míst a zachování míst již existujících spolu se silnými sociálními politikami na podporu nejzranitelnějších skupin.

Marit Paulsen, Olle Schmidt a Cecilia Wikström (ALDE), *písemně*. – (SV) Finanční krize vznikla částečně v důsledku toho, že banky zneužily důvěru svých klientů a nadměrně riskovaly s jejich penězi. Myslíme si, že je nutná podrobnější diskuse o přístupu k mezinárodním finančním transakcím. Nemyslíme si, že Tobinova daň bude efektivní při prevenci spekulací, ale vítáme diskusi o způsobech, jakými by finanční instituce, jako jsou banky, svěřenské společnosti a pojišťovny mohly pomoci vytvořit zdravý a stabilní finanční trh. Finanční krize ukazuje, že zvládnutí mezinárodních problémů vyžaduje mezinárodní řešení. Tato diskuse by proto měla být vedena na mezinárodní úrovni a nikoli pouze v rámci Evropské unie.

Paulo Rangel (PPE), *písemně*. – (PT) Chtěl bych zatleskat dohodám uzavřeným na summitu G20, které mě velice potěšily a které jsou všeobecně vnímány jako krok správným směrem.

Protože byly projednávány otázky tak důležité, jako je regulace a dohled nad finančními trhy a udržitelnost veřejných financí, chtěl bych zvlášť zdůraznit otázku udržitelného hospodářského růstu a zaměstnanosti.

Jsem rád, že priority přijaté skupinou G20 vycházejí z udržitelného růstu reálné ekonomiky, který bude nejen motorem zajišťujícím tvorbu pracovních míst, ale bude sloužit i jako záruka pro ochranu veřejnosti před nepříznivým dopadem krize, zvláště ty nejchudší a nejzranitelnější. Rovněž mě těší závazek vůdců G20 řešit krizi zaměstnanosti na mezinárodní úrovni, což činí z prosazování zaměstnanosti ústřední prvek plánů obnovy.

Lituji pouze toho, že se na zasedání G20 nepodařilo dosáhnout žádné dohody ve věci globálního boje proti změně klimatu.

Frédérique Ries (ALDE), *písemně*. – (FR) Bylo důležité, aby po summitu G20 v Pittsburghu Evropský parlament vyslal hlavním světovým vůdcům jasný vzkaz. Učinil tak dnes přijatým usnesením, které poukazuje na to, že ačkoli je to nejhorší z finanční krize za námi, důsledky z hlediska rozpočtu a zaměstnanosti budou bez společného postupu Evropské unie, Spojených států amerických a Číny pociťovány ještě dlouhou dobu. Tyto subjekty již přijaly rozhodnutí o reformě MMF, o dohledu nad bonusy obchodníků, o kapitálových požadavcích a transparentnosti složitých finančních produktů, toto zasedání G20 tedy nebylo promarněno.

Nicméně, stále je třeba dokončit alespoň tři obrovské úkoly, má-li být dosaženo pokroku v kontrole globalizace. Prvním je skutečné řešení otázky daňových rájů, tolika peněz scházejících v pokladnách států. Druhým je předejít hrozící peněžní bouři v důsledku nevyváženosti směnných kurzů a provádění konkurenčních devalvací. Třetím je řešení nestálosti cen základních komodit, zejména potravin, protože tato nestálost hraje svou úlohu při nárůstu nerovností a chudoby ve světě.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *písemně*. – (PL) Paní předsedající, dámy a pánové, nedávný summit G20 v Pittsburghu potvrdil postupnou stabilizaci hospodářské situace. Je však stále nutné mít na paměti problémy, s nimiž se mohou potýkat konkrétní ekonomiky. Zasedání bylo příležitostí k potvrzení odhodlanosti států reformovat systém finanční regulace. Největší nebezpečí, které nesmíme dovolit, je další růst nezaměstnanosti, pokles poptávky a omezování výroby. Zásady navržené v Pittsburghu by měly být základem pro společný světový hospodářský rozvoj. Summit potvrdil nutnost dále pracovat na zřizování institucí a nástrojů pro kontrolu a sledování v řadě různých oblastí globálního trhu.

Peter Skinner (S&D), *písemně*. – Labouristická strana Evropského parlamentu podpořila toto usnesení a vyjádřila svou podporu posilování pokroku dosaženého v minulém měsíci v Pittsburghu. Bez úsilí o zlepšení mnohostranného dozoru v rámci MMF a další účasti i jiných ekonomik než současných členů lze předpokládat jen málo skutečných úspěchů. Toto usnesení má mnoho kladů a při důkladném přístupu lze předpokládat větší pokrok ve věci problémů finanční krize.

Nuno Teixeira (PPE), *písemně*. – (PT) Zaprvé bych rád ocenil skutečnost, že na zasedání G20 byly řešeny tak důležité otázky, jako je udržitelný hospodářský růst, zaměstnanost a možné projevy změny klimatu, které by mohly ovlivnit obyvatelnost naší planety. Jedná se o aktuální globální problémy, které jsou všeobecně považovány za životně důležité pro evropský proces růstu.

V tomto ohledu vítám, že bylo rozhodnuto zachovat stimulační prvky pro hospodářskou obnovu a byl vyjádřen závazek ke strategii, která může umožnit realizaci zásad lisabonské agendy, zejména globální zájem o provádění globálního paktu o pracovních místech. Zde je důležité zdůraznit naléhavou potřebu vytvoření anticyklického fondu pro pracovní místa na mezinárodní úrovni a přijetí náročných balíčků fiskálních opatření, které by podporovaly vytváření nových pracovních míst a zachování míst již existujících spolu se silnými sociálními politikami na podporu nejzranitelnějších skupin.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *písemně*. – (EL) Řecká komunistická strana hlasovala proti společnému návrhu usnesení konzervativců, sociálních demokratů a liberálů, protože tento návrh soustřeďuje strategické ambice monopolů přesunout bolestivé důsledky kapitalistické finanční krize na pracující třídy. Politické hlásné trouby kapitalismu ve svém usnesení požadují, aby buržoazní vlády nadále podporovaly monopolní monstra horkými veřejnými penězi a současně aby budovaly „zdravé veřejné finance“, čímž mají na mysli ještě větší krácení sociálních výdajů, výdajů v oblasti zdravotní péče, sociální péče, vzdělávání atd. Vítají tvorbu „důstojných“ pracovních míst, která nahradí stálou práci na plný úvazek prací špatně placenou, flexibilní a nejistou, s minimální možnou úrovní práv. Političtí zástupci plutokracie pracujícím třídám navrhuji tuto „důstojnost“. Usnesení požaduje posílení mezinárodních imperialistických organizací (MMF, Světová banka, WTO) a dláždí cestu „zeleným“ výnosům z kapitálu pod záminkou změny klimatu a úplné liberalizaci mezinárodního obchodu, což znamená ještě větší pronikání monopolů na trhy rozvojových a chudých zemí a drancování zdrojů bohatství a lidských zdrojů.

- Návrh usnesení: Důsledky hospodářské a finanční krize pro rozvojové země a pro rozvojovou spolupráci (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), *písemně*. – (PT) Rozvojové země jsou závažně postiženy po sobě jdoucími krizemi, jako jsou krize cen potravin a paliv a změna klimatu. Vážně trpí důsledky finanční krize a hospodářské recese. Je nezbytné, aby EU a členské státy převzaly svou odpovědnost jakožto mezinárodní subjekty, plnily své závazky v oblasti veřejné rozvojové pomoci a nadále přispívaly k dosahování rozvojových cílů tisíciletí.

EU uvolnila 8,8 miliardy EUR na okamžitou rozvojovou pomoc, rozpočtovou podporu a financování zemědělství a navrhuje přispět částkou 500 milionů EUR na podporu sociálních výdajů v rozvojových zemích prostřednictvím *ad hoc* mechanismu FLEX pro země AKT. Je důležité, aby byla rozpočtová podpora zaměřena na oblasti zdraví, důstojných pracovních podmínek, vzdělávání, sociálních služeb a ekologického růstu. Komise je vyzývána, aby našla nové zdroje financování, aby mohla zachovat Evropský rozvojový fond (ERF), a je také důležité, aby byl EDF začleněn do rozpočtu Společenství. Nutná je i větší vzájemná provázanost mezi obchodní politikou EU, její rozpočtovou politikou, politikou boje proti změně klimatu a rozvojovou politikou.

Rozvojová pomoc musí být ku prospěchu...

(Vysvětlení hlasování zkráceno podle čl. 170 odst. 1 pododstavce 1 jednacího řádu)

David Casa (PPE), *písemně*. – Přestože rozvojové země jistě nebyly příčinou krize, je jistě pravda, že jí byly nejvážněji a neúměrně postiženy. Proto jsem hlasoval pro toto usnesení.

Carlos Coelho (PPE), *písemně*. – (PT) Ačkoli současná hospodářská a finanční krize vznikla ve Spojených státech amerických, její důsledky jsou pociťovány po celém světě. Krize zasáhla Evropu a v ještě závažnější podobě i rozvojové země, ať již formou nákladů, které uvrhly miliony lidí do extrémní chudoby, nebo formou oslabování jejich již tak křehkých ekonomik.

Je naprosto nezbytné, aby všechny subjekty, které hrají aktivní úlohu ve veřejné rozvojové pomoci – zejména instituce z Bretton Woods – reagovaly na tuto situaci rychle a efektivně. Také je potřebné, aby Evropská unie a její členské státy převzaly své odpovědnosti předních subjektů rozvojové pomoci tím, že budou plnit své mezinárodní závazky vůči těmto zemím tak, že urychleně navýší pomoc pro dosažení rozvojových cílů tisíciletí a navýší objem veřejné rozvojové pomoci, která nedostačuje pro reakci na souběžné škody působené touto krizí v rozvojových zemích.

Je také naléhavě třeba, zejména v předvečer kodaňské konference, aby EU a ostatní mezinárodní subjekty formulovaly své politiky v oblasti mezinárodního obchodu, změny klimatu, humanitární pomoci a rozvoje. Z těchto důvodů toto usnesení podporuji.

Corina Crețu (S&D), *písemně*. – (RO) Stojíme před mimořádnou situací z hlediska rozvojové a humanitární pomoci v důsledku hospodářské krize, jejíž cena pro obyvatelstvo nadále roste, tím víc, že tato recese přichází těsně po krizích cen potravin a paliv. Bohužel je jedním z přímých důsledků hospodářské krize i krize mezinárodních dárců v situaci zrychleného růstu míry chudoby. Jen v roce 2009 bylo 90 milionů lidí uvrženo do extrémní chudoby, zatímco počet nezaměstnaných vzrostl o 23 milionů. Záblesk naděje přináší dnes přijaté návrhy na poskytnuté pomoci pro nejzranitelnější země, země rozvojové. Nejdou však dost daleko, vzhledem k tomu, že 6 miliard USD získaných z prodeje zlatých rezerv MMF a určených pro poskytnutí pomoci chudým zemím může pokrýt pouze 2 % jejich skutečných potřeb. V důsledku toho jsem přesvědčena, že je třeba zvýšit tlak na státy skupiny G20, aby převzaly hlavní konkrétní odpovědnost za odstartování krize prostřednictvím mobilizace zdrojů v podobě krizové podpory určené pro rozvojové země. S myšlenkou potřeby zjednodušení systému vítám kritiku, kterou usnesení věnuje tomu, že se summitu v Pittsburghu nepodařilo zvládnout téma reformy mezinárodních finančních institucí, vzhledem k tomu, že instituce z Bretton Woods reagují na krizi pomalu.

Diogo Feio (PPE), *písemně*. – (PT) Rozvojové země byly současnou hospodářskou a finanční krizí závažně postiženy a existují obavy, že utrpí prudké zpomalení nebo i vážný pokles svých ukazatelů růstu a pokroku. EU a členské státy jakožto významní dárci musí mít tuto skutečnost na paměti a musí zvážit navýšení pomoci pro tyto země. Druhou možností je, že některé z těchto zemí nezvratně upadnou do chudoby, která může přinést nebo zhoršit sociální a politické konflikty a přispět k nedostatkům v oblastech, jež se obtížně snaží dosáhnout míru a rozvoje.

Toto navýšení, které musí být zaměřeno na flexibilitu, vynalézavost, solidaritu a zdravý rozum, musí být doprovázeno přísným sledováním využívání pomoci ze strany dárců a efektivním sledováním částek poskytnutých přijímajícím zemím, od jejich převodu po konečné určení. Této snahy o transparentnost se musí účastnit občanské společnosti a parlamenty uvedených zemí a EU musí podporovat vnitrostátní debaty o tom, kam by měla přijatá pomoc směřovat.

Ani v situaci hospodářského zhoršení se Evropa nemůže a nesmí uzavřít a přehlížet palčivé problémy ve svém okolí.

Andreas Mölzer (NI), *písemně*. – (DE) Rozvojové země byly těžce zasaženy současnou finanční a hospodářskou krizí, kterou zavinily banky a jiní spekulanti ve Spojených státech amerických. To má obrovský dopad na jejich již tak slabé ekonomiky a připraví to o práci miliony dalších lidí. Nezaměstnaní budou hledat spásu v Evropě, a tím ještě zvýší migrační tlak na Evropu. My Evropané proto musíme tyto země podpořit při budování jejich ekonomik. Současná forma rozvojové pomoci je pro tento účel nevhodným nástrojem, protože mnoho finančních prostředků mizí v temnotě nebo se vrací na evropské bankovní účty zkorumpovaných despotů. Z tohoto důvodu jsem se i přes četné kladné myšlenky konečného hlasování o návrhu Výboru pro rozvoj zdržela.

Marit Paulsen, Olle Schmidt a Cecilia Wikström (ALDE), *písemně*. – (SV) Finanční krize vznikla částečně v důsledku toho, že banky zneužily důvěru svých klientů a nadměrně riskovaly s jejich penězi. Myslíme si, že je nutná podrobnější diskuse o přístupu k mezinárodním finančním transakcím. Nemyslíme si, že Tobinova daň bude efektivní při prevenci spekulací, ale vítáme diskusi o způsobech, jakými by finanční instituce, jako jsou banky, svěřenské společnosti a pojišťovny mohly pomoci vytvořit zdravý a stabilní finanční trh. Finanční krize ukazuje, že zvládnutí mezinárodních problémů vyžaduje mezinárodní řešení. Tato diskuse by proto měla být vedena na mezinárodní úrovni a nikoli pouze v rámci Evropské unie.

Sirpa Pietikäinen (PPE), písemně. – (FI) Paní předsedající, dámy a pánové, jak zcela správně zmiňuje návrh usnesení Výboru pro rozvoj, stávající globální finanční a hospodářská krize postihla nejhůře ty nejméně rozvinuté země. Rozvojové cíle dosažené v mnoha rozvojových zemích jsou ohroženy a dosažení rozvojových cílů tisíciletí se zdá ještě obtížnější. I přes mnoho slibů ze strany rozvinutých zemí vyjádřených veřejně například na summitech G20 a G8 se částka pomoci zasílané rozvojovým zemím zdaleka neblíží tomu, co bylo přislíbeno. Vlastně ještě než krize vypukla, byla částka rozvojové pomoci ze strany mnoha členských států EU daleko nižší, než tyto státy slíbily.

Krize může být i novou příležitostí. Značný růst zdrojů Mezinárodního měnového fondu a změny systému rozhodnutí této organizace jsou dva důvody k domněnce, že může dojít k pozitivnímu vývoji. Reforma MMF a další zdroje jsou reakcí na závažnou potřebu, ale tato opatření sama zdaleka nestačí ke zmírnění situace nejchudších obyvatel světa. Rozvinuté země musí dodržet své slovo ve věci svého závazku k rozvojovým cílům tisíciletí a částce 0,7 % HDP nutné pro navýšení rozvojové pomoci. Financování nezbytné pro boj se změnou klimatu a přizpůsobování se této změně je další odpovědností, z níž se rozvinutý svět nemůže vykroutit. Základním pilířem nových mezinárodních pravidel musí být pojem rovnějších příležitostí, který musí být uplatněn při revizi pravidel i jejich dodržování.

Czesław Adam Siekierski (PPE), písemně. – (PL) Paní předsedající, hlasoval jsem pro přijetí usnesení, protože si myslím, že obsahuje mnoho velice příhodných připomínek k příčinám a následkům současné obtížné situace v rozvojových zemích. Zvláště bych chtěl zdůraznit, že současná hospodářská krize je důsledkem nikoli jen zhroucení finančních trhů, ale i předešlé potravinové a energetické krize. Domnívám se, že je nezbytné přijmout opatření zaměřená na rychlé a efektivnější využití prostředků, které daly rozvinuté země k dispozici. Zvláštní význam to má zejména, pokud si uvědomíme, že bohaté země v současné době bojují s vnitřními problémy, jako je nedostatečný rozpočet nebo časová omezení. Ještě jednou zdůrazňuji: je nanejvýš důležité zjednodušit postupy tak, aby prostředky, které směřují z bohatých zemí k chudým, nemizely v moři byrokracie.

Catherine Soullie (PPE), písemně. – (FR) Poskytování pomoci pro rozvojové země je povinností, kterou Evropská unie nesmí opomenout. Současná hospodářská a finanční krize dala globalizaci nový rozměr. Myšlenka daně z finančních transakcí byla přínosná: prezident Sarkozy ji učinil jednou ze svých priorit. Evropa zřejmě udala krok a svět ji následuje. Nové a zdravé mechanismy mezinárodních financí budou muset být založeny na spravedlnosti.

Proto lituji toho, že byl zamítnut pozměňovací návrh, poslanců Strifflerové a Pongy, protože navrhoval doplnit daň z finančních transakcí k oficiální rozvojové pomoci, aby jí tak mohly využívat ty nejméně rozvinuté země. Je pravda, že naše ekonomiky a naše finanční systémy by byly více daňově zatíženy, ale Evropská unie by se tak stala iniciátorem velkého mezinárodního hnutí solidarity.

Můžeme stále doufat, že přijaté usnesení povzbudí Unii, aby dostála svým závazkům a pomohla rozvojovým zemím držet krok s globalizací.

Bart Staes (Verts/ALE), písemně. – (NL) S přesvědčením jsem potvrdil usnesení, jež předložil Výbor pro rozvoj o dopadech celosvětové finanční a hospodářské krize na rozvojové země. EP správně vyzývá EU, aby vymýtila zneužívání daňových rájů, daňových úniků a nezákonného úniků kapitálu z rozvojových zemí. MMF správně navýšil prostředky pro boj s finanční a hospodářskou krizí. Je však naprosto alarmující, že dosud 82 % těchto zdrojů skončilo v Evropě a jen 1,6 % v Africe. Nejvyšší prioritou musí být nyní přiznání snížení chudoby. Rovněž je nezbytné, aby byly dohody o hospodářském partnerství (dohody EPA) používány jako prostředek přinášející dotčeným zemím obchodní výhody a aby tyto země měly možnost vyjmout z vyjednávacího procesu citlivé produkty a odvětví, jako jsou investice a služby. Lituji, že pozměňovací návrh, který žádal Komisi a členské státy o předložení návrhů na inovační mechanismy financování pro doplnění oficiální rozvojové pomoci, jako je daň z finančních transakcí, nebyl přijat.

Iva Zanicchi (PPE), písemně. – (IT) Hlasovala jsem pro návrh usnesení, ale myslím, že je nutné uvést několik vyjasnění. Nedávná finanční krize způsobila celosvětovou recesi, která kvůli svým mnoha důsledkům měla zvláštní dopad na rozvojové země a zhoršila potravinovou krizi: podle údajů poskytnutých organizací FAO poprvé v historii přesáhl počet hladovějících lidí jednu miliardu a podvýživou trpí o 100 milionů lidí víc než v roce 2008.

Dopad finanční krize na země v regionu AKT byl ničivý, což ještě zkomplikovalo problémy v oblasti životního prostředí a nestálosti cen potravin. Tyto země nejsou za krizi odpovědné, ale nejvíce utrpěly jejími důsledky a dostávají nejmenší objem pomoci. To již není přijatelné. Z těchto důvodů, tváří tvář v situaci, kterou můžeme bez jakýchkoli klišé nazvat tragickou, jsem přesvědčena, že je nutné zlepšit kvalitu pomoci

přidělované těmto zemím, spíše než se starat o množství. Věřím, že při využívání prostředků je nutné jednat transparentněji a efektivněji, a jsem přesvědčena, že je nutné ověřovat objektivně získané výsledky.

Předsedající. – Tím je vysvětlení hlasování uzavřeno.

9. Opravy hlasování a sdělení o úmyslu hlasovat: viz zápis

10. Členství ve výborech a delegacích: viz zápis

11. Předání přijatých textů během schůze: viz zápis

12. Termíny příštích zasedání: viz zápis

13. Přerušování zasedání

Předsedající. – Prohlašuji zasedání Evropského parlamentu za přerušené.

(Zasedání bylo ukončeno v 11:50)